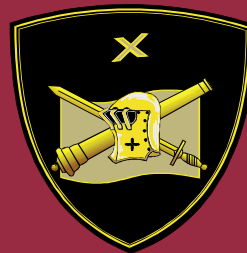

PRAVA SMER

Glasilno 72. brigade Slovenske vojske

Številka 6

November 2006

Preoblikovanje OKME
Odnosi med spoloma
Naši pripadniki v tujini

Usposabljanja v enotah 72. brigade

Spoštovane sodelavke in sodelavci

Spoštovane pripadnice in pripadniki 72. brigade.

Pred vami je nova številka naše Prave smeri – revije, ki je našla mesto tako med pripadniki 72. brigade, kot tudi bralci ostalih enot Slovenske vojske. Ta številka izhaja ob našem skupnem prazniku – 23. novembru, dnevu 72. brigade.

23. november ni slučajno izbran datum za dan 72. brigade. Datum je tesno povezan z generalom Rudolfom Maistrom, tako kot je z njim povezana celotna 72. brigada. Na ta dan, so se davnega leta 1918 za Slovence na širšem območju Štajerske in Koroške dogajali usodni dogodki. Bilo je vprašanje ali bo to območje slovensko ali pa bo pripadalo nastajajoči novi avstrijski državi. V tisti usodnih novembrskih dneh je takrat še major in kasneje prvi general, ki ga je v ta vojaški čin imenovala slovenska oblast, Rudolf Maister, dojel vprašanje nastajanja novih razmer ter s svojimi vojaškimi ukrepi zagotovil, da je velik del teritorija s skoraj povsem slovenskim prebivalstvom in mestom Maribor pripadel nastajajoči državni tvorbi Slovencev.

Pred nami so dnevi, ko se bomo spomnili teh dogodkov 23. novembra 1918. 72. brigada bo v teh dneh skupaj z MO Maribor ponosno praznovala svoj praznik, ko bo na Trgu svobode v Mariboru potekala osrednja slovesnost ob dnevu 72. brigade in spominskem dnevu MO Maribor.

Na naslednjih straneh naše revije boste lahko

prebrali, da smo veliko truda vložili v usposabljanje tako pripadnikov stalne, kot tudi prostovoljne pogodbene rezervne sestave. Z vso odgovornostjo lahko trdim, da je bilo na tem področju opravljeno veliko in dobro delo. Poleg tega so se nekatere naše enote uspešno usposabljevale v tujini, spet druge pa opravile veliko delo na področju preoblikovanja.

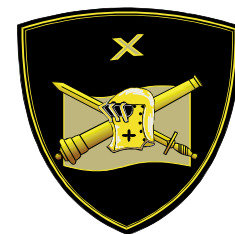
Nekateri dogodki pa nas opozarjajo, da moramo vsi skupaj še več energije posvetiti medosebnim odnosom. Uspešnega kolektiva ni mogoče zgraditi samo z zahtevami po večji produktivnosti. Svojo pozornost moramo še temeljiteje posvetiti timskega delu, spodbujanju večje avtonomnosti in ustvarjalnosti naših pripadnikov, občutku pripadnosti in odgovornosti naših delavcev ter zagotavljanju primernih delovnih razmer in dobremu počutju zaposlenih. Kvaliteta našega dela mora postati način razmišljanja o ljudeh. Tudi o tej tematiki pišemo v tej številki Prave smeri.

Zdi se mi pomembno, da ob takšnem prazniku omenim vpetost poveljstev in enot brigade v okolja, kjer bivamo in delamo. V vseh krajih od Murske Sobote do Pivke in od Novega mesta do Bohinjske Bele smo ustvarjalni sodelavci lokalnim skupnostim ter humanitarnim ali drugim organizacijam in pri tem odpiramo vrata naših ograj. Ob našem prazniku lahko brez lažne skromnosti ugotovimo, da smo bili predvsem na humanitarnem področju zelo aktivni.

Za nami je naporno, vendar uspešno leto. Za vso opravljeno delo in za vaš trud v bodoče se vam zahvaljujem ter vam ob dnevu 72. brigade želim veliko delovnih in osebnih uspehov.

Podpolkovnik
Friderik Škamlec
poveljnik

ODLOČNO NAJMOČNEJŠI NA PRAVI SMERI

Ob dnevu 72. brigade iskreno čestitamo vsem pripadnicam in pripadnikom enot in poveljstev 72. brigade!

Uredniški odbor

PRAVA SMER

stran 2:	uvodnik
stran 3:	kazalo, kolofon
stran 4:	72. brigada slovenske vojske
stran 5:	primopredaja poveljnika
stran 6:	od izida zadnje številke
stran 7:	sejem sodobna vojska
stran 8,9:	varpalota 2005
stran 10,11:	dan 72. brigade
stran 12:	celostranska slika
stran 13:	celostranska slika
stran 14:	obisk natovih predstavnikov
stran 15:	obisk generalpolkovnika
stran 16:	intervju
stran 17:	krn 2005
stran 18,19:	kolumna
stran 20:	kolumna
stran 21:	vojaška poroka
stran 22:	vrh brigade na vrhu slovenije
stran 23:	podeljena priznanja

Glasiilo 72. brigade

Naslov uredništva:

Poveljstvo 72. brigade, Vojašnica generala Maistra, Ramovševa 2, 2000 Maribor
telefon: 02/332 23 51
faks: 02/332 24 07.

Odgovorni urednik: Friderik Škamlec

Številko uredili: Borut Vitek, Marta Prevolšek, Peter Jazbinšek, Matija Vrbnjak

Oblikovanje in grafična realizacija:

ENTER-Vito Tement s.p.

Tisk:

Tiskarna Schwartz d.o.o.

Naklada: 1300 izvodov

ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI SO SODELOVALI
PRI PRIPRAVI IZDAJE

Avtorji fotografij so pripadniki 72. brigade, razen tam kjer je avtor naveden.

Glasiilo je namenjeno informiranju pripadnikov 72. BR.

Avtorski članki objavljeni v glasilu Prava smer, niso uradno stališče 72. Brigade SV

KDOR DELA, GREŠI. PROSIMO VAS, DA VSE MOREBITNE NAPAKE PRIJAZNO POSREDUJETE NA OUTLOOK - Borut Vitek.

predstavitve

72. brigada Slovenske vojske

podpolkovnik Rudi Košmrlj
namestnik poveljnika 72. BR

Podpolkovnik Rudi Košmrlj se je rodil leta 1956 v Ljubljani. Po izobrazbi je univerzitetno diplomirani obramboslovec. Za njim je bogata vojaška pot, ki se

je začela v pedagoških vodah, ko je kot mlad diplomant predaval v Srednješolskem centru v Murski soboti kot profesor obrambe in zaščite.

Leta 1983 se je zaposlil na občinskem štabu TO Murska Sobota kot pomočnik za organizacijo, mobilizacijo in personalne zadeve. Je aktivni udeleženec vojne za Slovenijo, v času katere je bil odgovoren za mobilizacijo pripadnikov TO v območnem štabu TO Murska Sobota.

Po vojni je njegova karierna pot vključevala različne dolžnosti od pomočnika za operativne zadeve in namestnika poveljnika

OŠ TO Murska Sobota, poveljnika 2. bataljona 72. brigade, načelnika G-1 v 3. Operativnem poveljstvu, načelnika odseka za razvoj kadrov v združenem sektorju za kadre in izobraževanje na GŠ SV, do letošnjega leta, ko je prevzel dolžnost namestnika poveljnika 72. brigade.

Za svoje delo je bil večkrat odlikovan, med drugim tudi s srebrno plaketo 7. PŠTO, srebrno medaljo generala Maistra z meči ter znakom MSNZ.

Med sodelavci je znan kot realist, optimist in timsko usmerjen vodja, ki precej pozornosti posveča medosebnim odnosom v kolektivu. V prostem času se rekreativno ukvarja z različnimi športi od planinarjenja do aikida. Z ženo in sinom študentom živi v Murski Soboti.

maj. Borut Cesar
poveljnik 132. GORB

MAJ Borut Cesar se je rodil 01.12. 1967. SV se je pridružil leta 1993, ko je pričel z delom v takratnem 1/32 bataljonu planinske brigade. Do odhoda iz enote v letu 2000, ko je bil prerazporejen na novo dolžnost, je maj. Borut Cesar opravljal naloge od pov. oddelka, pov. voda do poveljnika čete.

V letih 2000-2003, je maj. Cesar opravljal naloge pomočnika za IPP/PARP ter pomočnika za bilateralno sodelovanje v G 7

GŠSV SV. V gorski bataljon se je vrnil v letu 2003 na dolžnost namestnika-izvršilnega častnika po končanem enoletnem usposabljanju v Veliki Britaniji, kjer je končal Advace Command and Staff Course.

Poleg šole za častnike, je maj. Cesar, v Sloveniji končal še štabni tečaj v letu 2000, v Veliki Britaniji pa tečaj Platoon Commanders Battle Course, kjer je bil nagrajen kot najboljši tuji udeleženec tečaja. V zadnjih letih je sodeloval na večjih tečajih in vajah na združeni ravni za delo v CJTF poveljstvih, v letu 2005 pa je poveljeval 3. kontingentu SV v Afganistanu.

Za svoje delo je bil večkrat nagrajen in je med drugim prejel Bronasto medaljo SV ter Bronasto priznanje načelnika Generalštaba.

Maj. Borut Cesar je poročen, skupaj z soprogo Bogdano in sinom Žigom živi v Radovljici.

predstavitve

V 72. brigadi primopredaja poveljnika

nadporočnica Nataša Svetina
poveljnica 72. POVLOGČ

Npor. Nataša Svetina se je rodila 10. 02. 1975. V SV se je zaposlila leta 1999, po končanem študiju obramboslovja, ko je pričela z delom kot pripravnica v takratnem 76. Protioklepem divizionu. Leta 2000 je po končani šoli za častnike delala kot poveljnica

voda, po preoblikovanju enote v bataljon pa je opravljala delo poveljnice samostojnega voda in namestnice poveljnika baterije. Do odhoda iz 76. Protioklepne čete v letu 2006, ko je bila prerazporejena na novo dolžnost, je nadporočnica Nataša

Svetina opravljala naloge namestnice poveljnika samostojne čete.

V letu 2004 je pod poveljstvom CU Vipava izvajala usposabljanje STAS za pridobitev VED protioklepnik. V letu 2005 je v sklopu 18. BRKBO sodelovala v poveljstvu NRF4. V letu 2006 je prevzela poveljevanje v 72. poveljniško logistični četi.

Za svoje delo je bila večkrat pohvaljena in je med drugim prejela Bronasto priznanje načelnika Generalštaba.

Npor. Nataša Svetina skupaj s partnerjem Dušanom živi v Murski Soboti.

podpolkovnik Bojan Porok
upokojeni namestnik poveljnika 72. BR

V začetku letošnjega leta je vrste stalne sestave 72. brigade zapustil Bojan Porok. Bojan je dočakal

zaslužen pokoj in nas zapustil poln moči in načrtov.

Med 1974 in 1992 letom je služboval v JLA na različnih poveljniških in štabnih dolžnostih.

1991 je nadaljeval z delom v TO in SV v OVS, od 2000 dalje pa kot načelnik S-2 v 72. brigadi. Leta 2001 je bil imenovan za namestnika poveljnika 72. brigade. Za svoje prizadevno delo v TO in SV je bil ppk Bojan Porok večkrat odlikovan in je nosilec naslednjih priznanj: bronasta medalja generala Maistra z meči, bronasta medalja slovenske vojske, srebrna medalja slovenske vojske, bronasto priznanje Načelnika GŠ, zlati znak 72. brigade, zlata medalja MNZ, zlati znak 3. OPP.

Bivšemu namestniku poveljnika 72. brigade želimo obilico

gobarskih užitek, zdrave postrvi ter da tudi v bodoče ne bi izgubil svojega optimizma in veselja do življenja. Prav tako ga opozarjamo, da smo mi še vedno tu – v službi domovine – in so njegovi obiski bivši sodelavcev tako rekoč obvezni.

dogajanje v enotah 72. BR

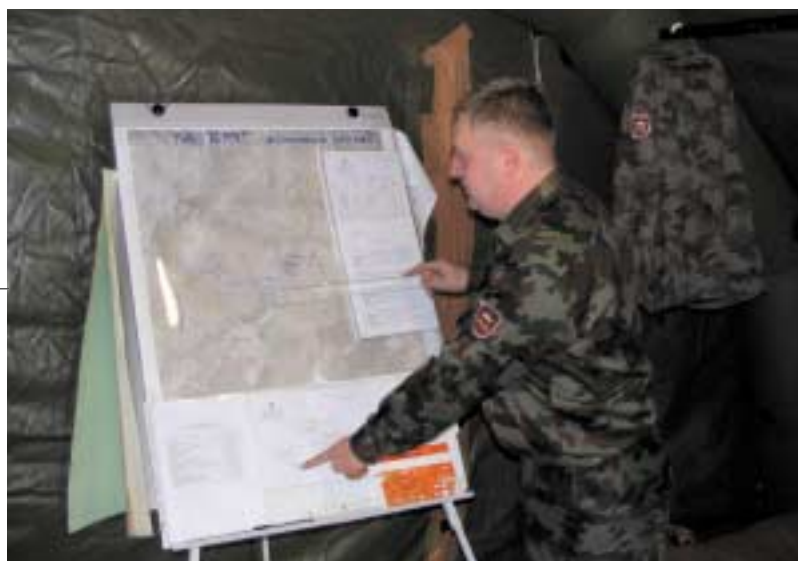
Usposabljammo se

V 72. brigadi smo od izida zadnje številke naše Prave smeri izvedli veliko usposabljanj in urjenj v vseh naših enotah. Vsem usposabljanjem je skupni imenovalec dobra izurjenost ter velika motiviranost vseh pripadnikov 72. brigade. Za omembo vseh aktivnosti s področja usposabljanja tukaj ni prostora zato naj ob uspešnem usposabljanju PPRS ter izvedbi TVP na temo UJMA v vseh enotah omenimo samo nekatera večja in odmevnejša.

Taktična vaja z bojnim streljanjem 45. OKB

Na osrednjem vadišču Slovenske vojske na Počku je bila 1. februarja, taktična vaja z bojnim streljanjem 45. oklepne bataljona 72. brigade Slovenske vojske.

Pripadniki oklepne bataljona so urili tankovske posadke in vode v reševanju ognjenih nalog v različnih razmerah in pravilni

uporabi ognjenih možnosti tankov M 84. Oklepne enote so urile postopke in delovanje v mednarodnih vojaških operacijah, na primer izdelavo kontrolnih točk, begunskega taborišča in delovanje izvidniške patrulje. V urjenju so sodelovali tudi pripadniki 18. bataljona za radiološko, kemično in biološko obrambo, ki so prikazali postopke na dekontaminacijski postaji.

Po certifikat usposobljenosti za nato reakcijske sile je odšel lahki vod za dekontaminacijo 18. BRKBO Slovenske vojske

V sredo, 22. marca 2006 je iz Vojašnice Kranj 37 pripadnikov 18. bataljona za radiološko kemično in biološko obrambo (BRKBO) 72. brigade, odpotovalo na vojaško vajo multinacionalnega RKBO bataljona (Mn CBRN DEF BN) "GOLDENMASK 2006" v Nemčijo.

Namen vaje je bil preveriti, uriti in izboljšati proces integracije in interoperabilnosti multinacionalnih enot v sestavi Mn CBRN.

Vaja je potekala na vojaških poligonih na širšem področju MUNSTER-a. Slovensko vojsko je zastopal 18. BRKBO in sicer s pripadniki lahkega voda za dekontaminacijo (LVD) ter dvema vojakama za logistično zagotovitev (NSE) ter en častnik za koor-

dinacijo delovanja ter evaluacijo in ocenjevanje usposobljenosti LVD. Izvajanje aktivnosti so podpirala tri specialna vozila za dekontaminacijo, štiri tovorna vozila in dve terenski vozili.

Osnovni cilji vaje je bil razviti in izboljšati interoperabilnost multinacionalnih enot v bataljonu, dokončati proces integracije multinacionalnih enot v okviru CBRN Bn in pridobiti NATO certifikat za delovanje v silah za hitro posredovanje.

Večdnevno usposabljanje pripadnikov 76. Pokč

V času od 20. 3. 2006 do 27. 3. 2006 so pripadniki stalne sestave 76. POKČ izvedli večdnevno terensko usposabljanje na OSVAD Postojna.

Prvi dan terenskega usposabljanja se je pričel s premikom iz Murske Sobote v OSVAD Postojna oz. v rajon tabornega prostora na Bilah. Nastanili smo se kot gostje 1. Brigade, v taboru Gloria.

Drugi dan usposabljanja so izkoristili za taktično urjenje protiolepne oddelkov, na temo "Bojno delovanje POKO".

Tretji dan usposabljanja, se je začel z alarmiranjem, ki je bilo uvod, v že omenjeno preverjanje protiolepne oddelkov. samim preverjanjem se je izvajalo markiranje nasprotnikove pehote in nasprotnikovih oklepne sil s pomočjo uporabe artifcij. Popoldansko usposabljanje se je nadaljevalo v pripravami na izvedbo taktične vaje z bojnim streljanjem (TVBS), ki je bila načrtovana za naslednji dan.

Četrti dan so izvedli taktično vajo z bojnim streljanjem. Od 24 izstreljenih raket, jih je 23 zadelo cilj, ena raketa pa je odpovedala zaradi tehnične napake.

Peti dan večdnevnega usposabljanja so na poligonu Zelena dolina izvedli vaji vžig počasi gorečega vžigalnika in vajo vžig eksplozivne polnitve s počasi gorečim vžigalnikom. Vsi udeleženci terenskega usposabljanja so vajo uspešno končali. Delovno soboto so izkoristili za saniranje strelišča za protiolepni boj. V nedeljo so izvedli pohod v širši okolici OSVAD Postojna ter se v ponedeljek vrnili v svojo vojašnico v Murski Soboti.

Taktična vaja z bojnim streljanjem mehaniziranega voda

V četrtek, 8. junija 2006 je na osrednjem vadišču Slovenske vojske na Počku potekala taktična vaja z bojnim streljanjem okre-

dogajanje v enotah 72. BR

pljenega mehaniziranega voda. Prikazan je bil napad bojnih vozil pehote na helikopterski desant.

74. oklepno mehanizirani bataljon 72. brigade Slovenske vojske je na tritedenskem taborjenju na osrednjem vadišču Slovenske vojske na Počku. Glavni cilj taborjenja je bil preusposobiti tankovske posadke v mehanizirane posadke. Na taborjenju pa so se urili tudi v osnovnih postopkov za delovanje v mednarodnih operacijah za podporo miru.

Vzorčna vaja inženirske enote Slovenske vojske

V četrtek, 21. septembra, je bila na vadišču Slovenske vojske v Apačah pri Ptujju vzorčna vaja "Polskava 2006". Pripadniki 14. inženirskega bataljona Slovenske vojske so prikazali vsebine inženirske zagotovitve bojnega delovanja.

Na vadišču Apače so prikazali izdelavo mostnega mesta prehoda in organizirali prehod čez vodno oviro - reko Polskavo - z lansirnim mostom Eurobrigde. Most omogoča premagovanje poleg naravnih ovir dolžine do 40 metrov tudi premagovanje umetnih ovir, nastalih v bojnem delovanju (poškodovanje cestišč in objektov na njih). Z Eurobridgom lahko Slovenska vojska premosti 80 odstotkov naravnih ovir na območju Republike Slovenije.

Preverjanje pogodbenih rezervistov na Počku

V četrtek, 21. septembra 2006, je bila na osrednjem vadišču Slovenske vojske na Počku predstavitev usposabljanja prostovoljnih pogodbenih rezervistov 460. artilerijskega bataljona in 132. gorskega bataljona Slovenske vojske. Več kot 600 pripadnikov tako stalne kot pogodbene sestave obeh bataljonov je bilo

na večdnevem terenskem usposabljanju. Pripadniki 460. artilerijskega bataljona so v drugi fazi usposabljanja pogodbenih rezervistov opravili prvi dve tehnični artilerijski bojni streljanji s havbicami 155 milimetrov. Pripadniki 132. gorskega bataljona pa so po urjenju za bojno delovanje opravili posamično, oddelčno in vodno preverjanje usposobljenosti pogodbenih rezervistov.

Mednarodna taktična vaja ugotavljanja pripravljenosti "PEACEFUL DRAGON"

V četrtek, 5. oktobra se je na češkem vadišču Tisa začela mednarodna taktična vaja Peaceful dragon 2006. Na vaji so do 17. oktobra preverili pripravljenost lahke čete za dekontaminacijo za sodelovanje v mednarodnem bataljonu radiološke, kemične in biološke obrambe. V sestavi češke čete znotraj osme rotacije sil za hitro posredovanje (NRF 8) deluje tudi lahki vod za dekontaminacijo 18. bataljona radiološke kemične in biološke obrambe Slovenske vojske. Češka je vodilna država v osmi rotaciji sil za hitro posredovanje za večnacionalni bataljon za radiološko, kemično in biološko obrambo.

Usposabljanje z "živimi" bojnimi strupi

V sklopu priprav na prevzem 8. rotacije NRF so je med 05. in 10. novembrom 2006 2. lahki vod za dekontaminacijo 18. BRKBO usposabljal z "živimi" bojnimi strupi na Slovaškem. Usposabljanje je potekalo na specializiranem vadbišču v Zemianskih Kostolanyih. Cilji usposabljanja so bili usmerjeni predvsem v pripravo pripadnikov 2. LVD za delo in izvajanje nalog v realno kontaminiranem okolju.

Borut Vitek

Odnosi med spoloma na delovnem mestu

(poročnik Peter Jazbinšek, psiholog 72. BR)

V zadnjem času se v naših vrstah občutno več kot v preteklosti govori o odnosih med spoloma. To je sicer tema, ki bi se ji morda morali pogosteje posvečati, pa vendar ne gre za kakršnokoli eksotiko, ki bi jo bilo potrebno posebej izpostavljati. Na tem mestu vam želimo predstaviti nekaj strokovnih pogledov na to temo.

Človek kot socialno in produktivno bitje

Človek je v vseh učbenikih, ki na kakršenkoli iščejo ali podajajo definicijo o nas kot o vrsti živih bitij, opredeljuje kot *socialno bitje*. Kaj to pomeni? Preprosto to, da človek praviloma ne funkcionira in ne obstaja kot individuuum / posameznik. Človek je vedno vpet v neko socialno okolje, v neke medosebne odnose. Je torej – družbeno bitje. Prav tako je človek nagnjen k ustvarjanju, k delu. Od nekdaj se je namreč dogajalo, da je za preživetje ljudi bilo potrebno nekaj delati; včasih uloviti merjasca in ga prinesiti ženski v votlino, danes pač oditi v službo, zaslužiti denar in pri najboljšemu sosedu ali kateremu drugemu posredniku dobrin nabaviti hrano. Skratka – ljudje od nekdaj delamo, ustvarjamo in tudi v tem okolju – v službi torej – smo vpeti v neke medosebne odnose.

Medosebni odnosi in odnosi med spoloma v vojaških strukturah

Glede na to, da si je človek prej omenjeno nagnjenost k delu organiziral na ta način, da redno hodi v službo, je tekom desetletij naše družbene evolucije prišlo do sprememb našega življenjskega sloga. Vse večji del časa posvetimo delu, ali bolje rečeno – vse več časa preživimo na delovnem mestu. In ker torej poleg svoje nagnjenosti k delu, posedujemo tudi nagnjenost k temu, da se družimo, je povsem normalno, da se radi

družimo tudi na delovnem mestu. In ker si večina nas pogosteje zaželi druženja z nasprotnim spolom, je torej povsem normalno, da se radi družimo tudi po tej plati. Skratka – vse je povsem normalno in nič posebnega ni, če se moški in ženske radi vidimo. Četudi na delovnem mestu. Kje je torej problem in zakaj takšen "halo" ob temah kot so donosi med spoloma.

Problemi na tem področju lahko nastanejo v dveh primerih:

1. če e odnos med dvema sodelavcema postane tudi intimni odnos in je kot takšen lahko vir širših posledic, ki se ne tič3. ejo zgolj dveh udeležencev in
4. če5. e odnosi med spoloma zaidejo v področ6. je, ko ravnanje katerekoli strani ni več7. zaželeno (z druge strani).

O obeh variantah bi želel z vami spregovoriti nekaj nadaljnjih besed.

Romanca na delovnem mestu

Po nekaterih raziskavah v ZDA naj bi kar 80 % zaposlenih bilo zapletenih ali pa vsaj poznalo nekoga, ki je zapleten v romanco na delovnem mestu. Vesel je podatek, da se kar ena tretjina vseh zvez začne na delovnem mestu. Žal pa je nekoliko bolj žalosten podatek, da se večina teh začetkov na delovnem mestu tudi konča. V priloženi tabeli pa so razvidne posledice romanc na delovnem mestu po izkušnjah vodilnih managerjev:

Poroka med udeležencema romance	41-68 %
Pritožbe favoritizma s strani sodelavcev	21-34 %
Pritožbe zaradi spolnega nadlegovanja	14-33 %
Zmanjšana produktivnost udeležencev	23-25 %
Pritožbe o maščevanju po koncu romance	10-24 %
Znižana morala pri sodelavcih	15-17 %
Pritožbe zasledovanja po koncu romance	7-17 %
Znižana produktivnost pri sodelavcih	11-12 %

Romanca na delovnem mestu je torej občutljiva tema, ki ima lahko kar nekaj zaskrbljujočih posledic. Te posledice so lahko tako pravne narave, kot tudi povsem ekonomske z nižanjem produktivnosti. Seveda pa ima romanca na delovnem mestu dokaj specifične posledice v oboroženih strukturah – v naših krogih lahko namreč takšne posledice nevarno vplivajo na učinkovitost izvedbe nalog in s tem

(glede na naravo našega dela) privedejo tudi do ogrožanja življenj.

Seveda nikakor ne smemo posploševati nekaterih parcialnih ugotovitev raziskav ali posameznih primerov, ki jih poznamo iz vsakdanjika, pomembno pa je, da se zavedamo naše osebne odgovornosti tudi na področju medosebnih odnosov na delovnem mestu.

Kot splošno priporočilo velja, da če ste že "blagoslovljeni"

Zakaj? Spolno nadlegovanje na delovnem mestu ima škodljive posledice tako za osebo, ki mu je izpostavljena, kot tudi za delodajalca. Delodajalec je namreč po 45. členu Zakona o delovnih razmerjih odgovoren za zagotavljanje "*takšnega delovnega okolja, v katerem noben delavec ne bo izpostavljen nezaželenemu ravnanju spolne narave...*". Posledično ima lahko delodajalec resne posledice pravne narave. Poleg teh pa so lahko škodljive posledice za delodajalca še: upadanje produktivnosti, zviševanje stroškov, nižja stopnja zadovoljstva pri delu, izguba motivacije ter pripadnosti delu in delodajalcu ter nenazadnje tudi zmanjšanje ugleda delodajalca v javnosti.

Neželeno ravnanje spolne narave pa ima seveda resne posledice tudi za osebo, ki mu je izpostavljena; te posledice so tako psihične kot tudi psihosomatske narave (vznemirjenost, strah, depresija, stres...). Seveda pa se posledice kažejo tudi neposredno na socialno ekonomskem položaju žrtve, saj jo lahko resno ogrožajo na področju karijerne poti in napredovanja.

V nadaljevanju pa še nekaj napotkov.

Kaj lahko storite, če vas spolno nadlegujejo:

• Če e gre za blažje oblike, dajte nadlegovalki / nadlegovalcu jasno vedeti, da je takšno ravnanje za vas neželeno in nesprijetljivo in da želite, da se nemudoma preneha. To povejte nedvoumno in odloč no, npr. z: "Oprostite, vaše poč etje me moti in je zame neprijetno. Želim, da z njim prenehate."

• Če e lahko, se zaupajte sodelavki / sodelavcu. Obstaja namreč možnost, da ista oseba nadleguje še koga. Koristno je tudi, če e si zapisujete datume, ure in kraje dogajanja, saj nadlegovalke / nadlegovalci obič ajno zanikajo svoja dejanja.

• Če e se nadlegovanje kljub vašemu NE nadaljuje, se obrnite na delodajalko / delodajalca. Njegova naloga je, da zagotovi takšno delovno okolje, kjer ne bo prihajalo do spolnega nadlegovanja (npr. s sprejetjem izjave o politiki proti spolnemu nadlegovanju, imenovanjem zaupne osebe, obvešč anjem, ozavešč anjem in usposabljanjem vodilnih kadrov in zaposlenih).

• Če e potrebujete psiho-socialno pomoč , se lahko obrnete psihologe v Slovenski vojski ali na nevladne organizacije, ki nudijo različ na svetovanja.

• Če e gre za zelo težke oblike (npr. napad ali vsiljeni spolni odnos) nemudoma obvestite policijo. Takšno nadlegovanje je kaznivo dejanje!

Kaj lahko naredite, ce spolno nadlegujejo vašo sodelavko ali sodelavca?

• Verjemite ji oziroma mu – zanemarljivo majhen delež obtožb se izkaže za neutemeljene.

• Bodite ji oziroma mu v oporo.

• Če e je potrebno, namesto nje oziroma njega poišč ite informacije, kaj lahko stori in kam se lahko obrne po pomoč .

VIRI:

-Urad Vlade RS za enake možnosti,

-U. Vesel, 2001: *Spolno nadlegovanje na delovnem mestu*. Univerza v Ljubljani.

z romanco na delovnem mestu, na vsak način preverite spodaj navedena vprašanja; če na katerokoli vprašanja odgovorite pritrdilno, lahko vaš intimni odnos pripelje do težav z resnimi posledicami:

VPRAŠANJA:

- **Ali ste v odnosu s podrejenim ali nadrejenim?**
- **Ali je vaš ljubimec-ka dodeljen v isto enoto kot vi?**
- **Ali ta vajin odnos vpliva na vaše delo?**
- **Ali bo vaše delo trpelo, če pride do prekinitve tega odnosa?**
- **Ali lahko ta odnos na kakršenkoli način pripelje do obtožb favoritizma?**

Problematika spolnega nadlegovanja

Spolno nadlegovanje se v literaturi največkrat opredeljuje kot *nezaželeno ravnanje spolne narave*, ki ga praviloma lahko razdelimo v 4 skupine: fizično ravnanje, verbalno ravnanje, ne-verbalno ravnanje ter drugo na spolu temelječe ravnanje. Na vsak način pa je pomembno zavedanje, da vsako na spolu temelječe ravnanje nikakor ne moremo deklarirati kot spolno nadlegovanje. Ključnega pomena v definiciji namreč nosi pridevnik "*NEZAŽELENO*". Tako npr. izražanje naklonjenosti med prijateljicami oziroma prijatelji na delovnem mestu, medsebojna privlačnost, medsebojno spogledovanje ali npr. razmerja med sodelavkami oziroma sodelavci, ki so želena z obeh strani, ali vsa ostala ravnanja, ki so želena ali hotena z obeh strani, ne pomenijo spolnega nadlegovanja.

Skratka – kakršnokoli ravnanje (verbalno, fizično...), ki temelji na spolu in je z ene strani nezaželeno, je nesprijetljivo.

Nato Senior NCO Orientation Course

(NATO SCHOOL, OBERAMMERGAU, NEMČIJA)

Predstavitev NATO tečaja za višje podčastnike

1. Čas, kraj in vrsta izobraževanja

V času od 16. 6 do 20. 6. 2006, sem se udeležil tečaja višjih podčastnikov ("NATO Senior NCO Orientation Course") v organizaciji NATO School, Oberammergau, Nemčija.

2. Potek, vsebine in metode izobraževanja

Tečaj je bil organiziran v obliki predavanj in organizirane reševanja nalog v malih skupinah (sindikarno delo). Potekal je v angleškem jeziku. Tečaj je vodil višji štabni praporščak (Stafadjutant) Paul van Oosterhout, ki v NATO šoli kot predstavnik nizozemske vojske opravlja dolžnost vodje tečajev za podčastnike. Izvedbo tečaja pa je strokovno spremljal glavni podčastnik zavezniškega poveljstva za transformacijo (ACT), višji štabni praporščak (Command Master Chief) Steven Wacker.

Glavne teme tečaja so bile organizacija in zgodovina NATA, krizno upravljanje, varnostni postopki, pregled delovanja zavezniškega poveljstva za operacije (Allied Command Operations-ACO) in zavezniškega poveljstva za transformacijo (Allied Command Transformation-ACT) ter trenutni in bodoči izzivi, CIMIC, doktrina Nato operacij v podporo miru, proces operativnega načrtovanja, geneza sodobnega terorizma, stiki z javnostmi, pravni vidiki NATO operacij, pravila delovanja, programi partnerstva za mir in mediteranskega dialoga, trgovanje z ljudmi in ostale kriminalne oblike ogrožanja varnosti, razumevanje NATO vojaškega preoblikovanja, evropska varnostna arhitektura nevtralnih držav, odnosi NATA in ruske federacije ter evropsko vojaško sodelovanje.

Po predavanjih je bilo vsak dan načrtovano sindikalno delo. Organizirani v 10 manjših skupin smo kolektivno reševali določene naloge, pripravljali predloge in gradiva ter določili predstavnika, ki je naslednji dan rezultate in rešitve predstavil vsem udeležencem tečaja.

3. Namen in cilji izobraževanja

Namen tečaja je zagotoviti osnovna znanja o Natu, vključujoč njegovo strukturo, način dela in vodenje operacij. Pridobljena znanja pa osredotočiti na trenutne in bodoče izzive, ki vplivajo na delovanje zavezništva v povezavi s poudarjeno novo vlogo višjih podčastnikov v strukturi Nata.

Postroj na Trgu Svobode

Tečaj je namenjen višjim podčastnikom nivoja OR7 do OR9, ki opravljajo dolžnosti v poveljstvih brigad in višje, predvsem pa v NATO poveljstvih. Prisotnih je bilo tudi nekaj nižjih podčastnikov (OR 5 in OR 6), vendar so ti vsi na dolžnostih v NATO poveljstvih. Na tečaju so predavali častniki nivoja OF4 in OF5, predstavniki nemške, ameriške, švicarske, turške, danske in albanske vojske ter višji podčastniki nivoja OR8 in OR9- predstavniki ameriške, angleške, kanadske, nizozemske in belgijske vojske. Prav tako so predavali strokovnjaki iz centrov odličnosti (CIMIC) in Marshall centra iz Garmisch-Partenkirchna. Tečaja se je udeležilo 73 slušateljev iz držav Nata, partnerstva za mir, UE in mediteranskega dialoga.

Tečaj se je med drugim odvijal tudi v duhu sprejetih sklepov simpozija najvišjih podčastnikov Nata in partnerskih držav, organiziranega aprila 2006 v Norfolku, ZDA, ki določajo opredelitev in razvoj vloge podčastnikov v okviru poveljniške strukture Nata ter enotne standarde za posamezne nivoje podčastniške strukture v nacionalnih vojskah držav članic. Tako smo v obliki sindikalnega dela pripravljali predloge za oblikovanje definicije NATO podčastnika, predlagali opis standardov za posamezno raven podčastnikov od OR4 do OR9, oblikovali predloge programov in vsebin izobraževanja in usposabljanja za posamezne ravni, razpravljali o razmejitvi vojaško strokovnega izobraževanja in usposabljanja med nacionalnimi vojskami in Natom. Poseben poudarek pa smo namenili opredelitvi sistema podčastniške podporne linije, dolžnostim in potrebnim lastnostim najvišjih podčastnikov kot svetovalcev poveljnikom za zadeve, ki se nanašajo na vojake in podčastnike ter seveda instituciji glavnega podčastnika oboroženih sil.

Poleg formalnega dela tečaja je eden od ciljev tečaja tudi medsebojno druženje in spoznavanje podčastnikov različnih držav, izmenjava mnenj in izkušenj ter medsebojno povezovanje v okviru zavezništva.

V okviru samega tečaja je bilo dovolj časa za bilateralna srečanja s pripadniki podčastniških zborov partnerskih vojska in NATO poveljstev. V medsebojnih pogovorih z ostalimi udeleženci tečaja sem dobil uvid, kako v drugih vojskah gradijo podčastniški zbor, s kakšnimi težavami in ovirami se srečujejo, kako organizirajo izobraževanje in usposabljanje vojakov in podčastnikov, kakšni so odnosi s častniki in kakšno organizacijo in strukturo podčastniškega zbora imajo posamezne države Nata in PfP.

Ne glede na posebnost postopne gradnje podčastniškega zbora v SV od spodaj navzgor (bottom up), lahko v primerjavi

z razvojem podčastniških zborov ostalih članic ugotavljam, da smo dokaj primerljivi in na pravi poti. Potrebno je z razvojem v tej smeri nadaljevati, obenem pa upati, da bodo normativni akti takšen razvoj omogočali, kar trenutno, za razliko od večine ostalih partnerskih držav, ni praksa.

V nekem smislu pa smo nove članice Nata pri uveljavljanju vloge podčastniškega zbora korak naprej od nekaterih tradicionalnih držav zavezništva, ki šele začenjajo razmišljati o izgradnji sistema podčastniške podporne linije. V tem segmentu smo nove članice kompatibilnejše med seboj in primerljivejše podčastniškimi zborom vodilnih članic NATA.

Kot člana kolegija glavnega podčastnika SV me je sprejel podpolkovnik Vili Kopal, ki v NATO šoli kot višji nacionalni predstavnik uspešno opravlja dolžnost namestnika načelnika sektorja za usposabljanje, standarde in evalvacijo. Opisal mi je način načrtovanja in delovanja NATO šole ter mi prikazal postopek izdelave ter organizacijo izvedbe posameznih pro-

gramov usposabljanja. S ciljem ohranjanja stika med teorijo in prakso, na tečajih predavajo določene teme častniki in podčastniki, ki so razporejeni v NATO poveljstva in njim podrejene operativne enote. V letu 2007 pričenjajo z izvedbo novega tečaja voditeljstva, namenjenega višjim enotovnim podčastnikom, ki so ga poimenovali "NATO Senior NCO Leadership Course".

Izobraževanje ocenjujem kot uspešno in koristno, saj sem poleg novih znanj s področja organiziranosti in delovanja Nata, navezal tudi obilico pomembnih stikov z nekaterimi predstavniki podčastniškega zbora držav Nata in PfP. Eden izmed sklepov na zaključku tečaja je bil izboljšati in povečati medsebojne stike, srečanja in usposabljanja predstavnikov podčastniških zborov vojska NATA in PfP.

Praporščak Marjan Horvat
Brigadni podčastnik 72. BR

Vaja mednarodnega RKBO bataljona NRF-8 "Peacefull Dragon"

2. LVD je od 5. do 15. oktobra sodeloval na vaji "Peacefull Dragon" na Češkem, ki je vodilna država za NRF-8, in sicer v okviru Mednarodnega RKBO bataljona v NRF-8. Vaja se je odvijala na poligonu "Tisa" na SZ Češke, ob meji z Nemčijo in Poljsko. Poligon leži približno 100 kilometrov vzhodno od mesta Liberec, kjer je stacioniran češki bataljon RKBO.

2. LVD je premik na poligon "Tisa" izvedel po cestah, z lastnimi vozili s pomočjo dodatnih voznikov iz 1. ČRKBO in POVLOGČ. V konvoju je bilo skupaj 9 vozil.

Prvi dnevi po prihodu, so bili namenjeni urejanju bivalnih prostorov (šotorov), pripravljanju in preverjanju opreme, dousposabljanju in urjenju postopkov. Slovenski vod za dekontaminacijo je bil podrejen četi za dekontaminacijo, skupaj s poljskim in romunskim vodom. Poveljstvo čete so tvorili češki poveljniki. Devetega oktobra so imele vse enote predstavitev svoje opreme in načina delovanja. Opremo in predstavitev so si ogledali in tudi ocenili častniki iz ocenjevalne skupine. Desetega oktobra se je pričela "vroča faza" vaje, z namišljeno situacijo in scenarijem. To pomeni, da so bile vse enote v 24-urni pripravljenosti za delovanje v najkrajšem možnem času. 2. LVD je v tem obdobju dobil dve nalogi, in sicer izvedbo dekontaminacije opreme RKB-izvidniških enot, ki kasneje ni bila potrebna, saj ni bilo ugotovljene prisotnosti kontaminacije ter izvedbo dekontaminacije čeških vojaških vozil. Čeprav je bilo napovedano, da bo vozil 60, je vodstvo vaje po petnajstih uspešno dekontaminiranih vozilih nalogo prekinilo. Obe nalogi smo uspešno opravili in dobili odlično oceno s strani ocenjevalcev.

Bataljon je bil uspešno potrjen in je dobil oceno "Combat ready", prav tako 2. LVD, ki je poleg nacionalne tako opravil tudi mednarodno certifikacijo.

Poddesetnica Manca Bole: "Vaja je potekala brez večjih ušn

zapletov in nam pokazala prednosti in pomankljivosti naše opreme. Pohvala gre organizatorjem vaje. Vajo smo uspešno zaključili in se vrnili domov z najmanj eno izkušnjo več."

Poddesetnik Klemen Plevel: "Glede na to, da sem že sodeloval na takšni vaji v Nemčiji se mi zdi, da je bila vaja na Češkem slabše organizirana, tudi teren ni bil najbolj primeren. Dobra je bila organizacija spremstva češke vojaške policije pri premiku vozil na vajo in z vaje."

poročnik David Škoberne
poveljnik 2. LVD

Preoblikovanje oklepno-mehaniziranih enot

V preteklem stoletju so se v načinu vojskovanja in na področju značilnosti vojaške organizacije zgodile številne velike spremembe. Znanstveno tehnološki razvoj je vedno v veliki meri vplival na strukturo in načine uporabe oboroženih sil (OS), kar se je kazalo predvsem v spreminjanju strategije, operativne in taktike ter pri določanju njihovih nalog in poslanstva. Hitrost uvajanja in uveljavljanja novih tehnološko-tehničnih dosežkov v oborožene sile, spreminja naravo sodobnega vojskovanja hitreje kot kadarkoli doslej.¹

Ko govorimo o spremembah v načinu vojskovanja KoV, ne smemo mimo vpliva, ki sta ga povzročila pojava in nadaljnji razvoj tanka oziroma oklepne enote (OE) kot funkcionalne celote. Danes je tank, kot osnovni in najbolj prepoznavni oborožitveni sistem KoV "bojni stroj" z veliko ognjeno močjo, odlično mobilnostjo in dobro oklepno zaščito posadke, zaradi česar je nujno potreben in v številnih primerih še vedno odločilen dejavnik na sodobnem bojišču.

Tank je v razmerah pozicijskega vojskovanja nastal zaradi vse bolj izražene potrebe po preboju obsežnih in močno utrjenih obrambnih položajev.² Navedene naloge so tovrstna bojna vozila oziroma tanki kaj kmalu pričeli uspešno opravljati, kljub temu pa se je že pred koncem 1. svetovne vojne pokazala potreba po razširitvi njihovega spektra nalog, kamor sta po novem sodili tudi izkoriščanje uspešnega preboja ter

pretvarjanje taktičnega uspeha v uspeh na operativni ravni, oziroma prenašanje bojnih delovanj v t.i. svoboden operativni prostor. To naj bi namreč omogočilo zasedbo oziroma osvoboditev večjih območij ter osovraženemu nasprotniku končno zadalo smrtni udarec. Za opravljanje teh nalog so nekateri vojaški teoretiki predlagali formiranje in uporabo velikih oklepne formacij (divizij).³

Z uvajanjem tankov v oborožene sile leta 1917, je nastal tudi nov rod kopenske vojske. Način uporabe, vloga in pomen posameznega roda vojske v OS pa so odvisni od cele vrste varnostno-političnih, vojaških, ekonomskih in znanstveno-tehnoloških dejavnikov. Tako kot se nenehno spreminjajo ti dejavniki, tako se spreminja tudi vloga in pomen posameznega roda vojske. Zato morajo v OS spremljati in proučevati tovrstne spremembe in trende, saj ima lahko vsako zamujanje pri reagiranju nanje zelo neugodne posledice. Napačni ali pomanjkljivi zaključki na bojišču največkrat vodijo k odločilnemu porazu. Določanje pomena in vloge posamezne zvrsti ali roda vojske je zato pomembno vprašanje za nacionalno varnost države, saj ustrezno urejanje tega, sicer kompleksnega vprašanja v precejšnji meri pogojuje bojno vrednost in učinkovitost OS.

V tej luči je potrebno proučevati pomen in vlogo OE znotraj lastnih OS, kakor tudi njihov pomen in vlogo v oboroženih

silah zaveznikov in potencialnih nasprotnikov. V začetnem obdobju 2. svetovne vojne so se nazorno pokazale negativne posledice tovrstnih napačnih ocen, vrednoten in predvidevanj. Druga svetovna vojna je namreč prinesla uveljavitev oklepne oziroma oklepno-mehanizirane enote kot najpomembnejšega (ofenzivnega) roda kopenske vojske, v času hladne vojne pa sta pojav jedrskega orožja, in zaostretev mednarodnih varnostno-političnih razmer, njihovo vlogo le še dodatno okrepila. Le tovrstne enote so bile namreč sposobne preživeti in delovati na t.i. "jedrskem bojišču".

Konec hladne vojne je v naravi mednarodnih odnosov predstavljal nekakšno tektonsko prelomnico. V preteklem desetletju je bilo tako moč opaziti bistveno spreminjanje politične in varnostne podobe Evrope in sveta v celoti. Na področju ogrožanja varnosti je tako namesto rivalstva med obema velesilama stopila v ospredje problematika reševanja regionalnih kriznih žarišč in večplastnih kriznih razmer; od razpada nekaterih držav, brezvladja in kolapsa državnih institucij preko med-etničnih in verskih spopadov ter množičnih pobojev in/ali prisilnega preseljevanja lokalnega prebivalstva do številnih humanitarnih tragedij, ki so jih povzročile naravne nesreče, lakota in izbruhi bolezni. Zaradi tega se OS razvitih industrijskih držav (RID) resno ukvarjajo z vse bolj neizbežnim procesom spreminjanja in prilagajanja na t.i. "nove grožnje" ter s tem tudi na spreminjanje svojega poslanstva in t.i. "nove naloge".

Kljub temu, da se je stopnja splošne vojaške ogroženosti na globalni ravni v primerjavi z obdobjem hladne vojne občutno zmanjšala in da v ospredje stopajo nevojaški viri ogrožanja, nevarnost vojaškega ogrožanja tudi v razvitih industrijskih državah še zdaleč ni odpravljena. Zato sposobnost uporabe vojaške sile za izvajanje vojnih vojaških operacij še vedno predstavlja enega izmed najpomembnejših elementov za ohranjanje varnosti državljanov, družbenih skupin, držav in

mednarodne skupnosti kot celote. Temu v prid govorijo predvsem spremembe v mednarodnem okolju po tragičnih dogodkih enajstega septembra, ko se je neuradno začela t.i. "svetovna vojna proti terorizmu".

Do razmišljanja o bodoči strukturi in organiziranosti sodobnih oboroženih sil oziroma točneje oklepne enote, kot njihovega sestavnega dela, me je poleg že navedenega vzpodbudil tudi futurolog Alvin Toffler, ki predvideva zatón nacionalnih držav.⁴ Po njegovem prepričanju bo glavna značilnost oboroženih sil t.i. "tretjega vala" njihova modularnost. Po drugi strani pa naj bi prišlo tudi do uvajanja novih tehnologij in oborožitvenih sistemov, zaradi česar bodo enote postale vse bolj specializirane za opravljanje določenih nalog.

To naj bi potemtakem veljalo tudi za oklepne enote, od katerih pa se po drugi strani vse pogosteje zahteva tudi, da morajo uspešno in učinkovito sodelovati v združenih vojnih in nevojnih vojaških operacijah v celotnem konfliktnem spektru na kriznih območjih po celem svetu. Za tako širok spekter uporabe pa niso ustrezne klasične oklepne oziroma tankovske enote kakor tudi ne slabo oborožene in na "jedrskem bojišču" neodporne pehotne enote!

Namesto sklepa torej ugotavljam, da je potrebno ustvariti novi sodobni tip bojnih enot, ki bodo ustrezale trenutnemu osredotočenju sodobnih vojsk na operacije kriznega odzivanja (OKO). To pa so operacije, ki imajo ekspedicijsko naravo in zahtevajo od angažiranih enot, hitre odzivne čase in zadostno, predvsem zračno, premestljivost ob sočasnem ohranjanju solidne oklepne zaščite in visoke ognjene moči! Ali je srednji motorizirani bataljon na SKOV 8x8 tovrstna enota? "Morda DA", če bo njegov osrednji oborožitveni sistem "Bojno vozilo pehote" in NE, če bo to samo "Oklepni transporter"!

Ppk mag. Igor Cebek

76. POKČ

“Aljaska 2006”-izziv tudi za veziste

Na 1. alpinistični odpravi SV smo za komuniciranje uporabljali radijske postaje Kenwood TH22e in pa telekomunikacijski terminal NERA, ki nam je služil kot satelitski telefon.

Pri radijskih postajah je bilo jasno: čim manjša teža in uporaba navadnih AA baterijskih vložkov. Sposodili smo si jih pri biatloncih in jih tudi brez težav uporabljali.

Več težav pa je bilo s satelitskim telefonom. Že v samem startu. Zadeva je bila za vse nas nova in zaradi tega smo že kakšen mesec pred dejanskim odhodom na odpravo šli na usposabljanje za to opremo. Prvi šok smo doživeli ob pogledu na precej veliko reč, ki je ležala v učilnici na mizi. Gospod zunanji sodelavec, ki ga je naša firma najela, je začel suvereno in naučeno predavati o nekem terminalu. Ko smo ga uspeli prekriti, da bi mu povedali da gremo mi nekam, kjer je pomemben vsak gram teže in kjer ni elektrike, nam je mirno odvrnil, da bomo pa s seboj vzeli še “tamalo hondico”. No, da bi poleg vsega s sabo vlačili še agregat, bi bilo pa že malo preveč.

Vsi predlogi in zatrjevanje, da na Aljaski odlično dela satelitski sistem IRIDIUM, so se izjalovila in kaj kmalu smo bili daleč na Severu z našo NERO. Doma smo sicer stvar testirali in zadeva je delovala več kot odlično. Signala je bilo dovolj, zveza odlična in z upanjem da bo tako tudi na Aljaski smo terminal vzeli s seboj. Seveda pa nismo imeli pojma, koliko bodo

zdržale baterije in kako bo s signalom tam...daleč zgoraj na Severu.

Bojazen da bo signal s satelita, ki je nad ekvatorjem, mi pa blizu polarnega kroga bolj slab, je bil več kot upravičen.

Prvo zvezo smo poskusili vzpostaviti kmalu po pristanku v glavnem mestu Aljaske Anchorageu. Bil je bolj klic v sili. Vodju odprave Mihu so nekje izgubili pomemben kos prtljage in da bi se problem reševal tudi iz Ljubljane smo poklicali dežurnega vojašnice. Rezultat klica: OJOJ! Prav zares. Klic na mobilni telefon je odmeval, nihče ni pričakoval zamika govora. Še sedaj ne vem, če smo se sploh kaj razumeli. Najbrž nič, saj je bila tudi ura zaradi velike časovne razlike vse prej kot primerna za kakršnokoli klicanje. Mislim, da je bil to eden redkih klicev v omrežje našega vodilnega mobilnega operaterja. Vsi naslednji poskusi klicev so se izjalovili že v samem startu. Kasneje smo poskusili še stacionarno številko in povezava je bila malo boljša. Razen zamika, ki je bil zares moteč, dokler se na to ne navadiš, se je dalo nekako sporazumeti.

V glavnem mestu in Talkeetni se nismo dolgo zadrževali in kmalu smo se znašli na ledeniku daleč od civiliziranega sveta. In kako nam je šlo tam? Na začetku bolj slabo. Vsa navodila, kako postaviti anteno in koliko signala je dovolj za klic, smo lahko le nekam zatakneli...Ja, prav zares! Vse skupaj je bilo neuporabno – kup nepotrebne šare in nič več. Indikator signala je kazal da je signala dovolj, na ekrančku je pisalo “ready for call” le pozvonilo ni na drugi strani...nikakor. In kaj sedaj? V baznem taboru smo bili kar nekaj časa in poskušali vse mogoče. No, večino časa sem se s to drago igračo igral jaz...pa nosil tudi. In sem se odločil, da jo je treba odnesti višje, ker pogled k satelitu zapirajo hribi, ki so na jugu. Naprtal sem si teh dodatnih pet kilogramov na rame in skupaj z obema Mihoma smo krenili po ledeniku malo višje. In iskali signal. Postavljali smo anteno, jo obračali, merili s kompasom, da bi anteno usmerili čim bolj proti satelitu. Malo smo včasih pozabili na deklinacijo, ki jo je v teh krajih kar za 26 stopinj. Napačna postavitev zaradi deklinacije ni vplivala na rezultat. Kamorkoli smo usmerili anteno in gledali indikator signala...vedno smo prišli do enakega rezultata in “prekleta škatla” je bilo precej milo ime s katero smo imenovali naše čudo tehnike. Potem pa se je bilo treba s škatlo nekoliko “pogovoriti”... in očitno je pomagalo. Ko sem sedel zraven velike ledeniške razpoke in preklinjal

ušn

tehniko, sneg, sebe, pa še kaj, sem sebi in terminalu obljubil, da bo on končal na dnu razpoke, v večnem ledu, jaz pa bom nosil manj. Pa ni bilo s tem nič. Izgleda da se je tehnika ustrašila mraza in teme na dnu ledenika in...dobili smo vezo. Kam in kako smo klicali takrat je že zgodba zase, saj smo že vedeli, da mi lahko kličevo le na stacionarni telefon. Spet je nastal problem, saj smo si v dobri veri da bo vse delovalo tako kot doma zapisali le mobilne številke ljudi, ki naj bi jih obveščali o naših dogodivščinah.. Nazadnje smo poklicali domov, od tam pa so naslednje jutro v vojašnico sporočili, da je z nami vse v redu.

No, ampak zdaj sem vsaj vedel da se z manjšimi “izboljšavami” antene vsaj da poklicati. S temi inovacijami smo kasneje poskusili tudi iz baze in zveza je bila spet uspešna.

Vedno bolj se je bližal dan, ko smo lahko vstopili v park Denali in s tem se je tudi začelo delo na gori. Opremo smo si nekako razdelili, vsak pa je nesel svojo hrano. Z Mihom Arhom, sva se dogovorila, da sta telefon in šotor približno enako težka (telefon s slušalko in rezervnimi baterijami približno 7kg) ...in vsak bo nesel eno stvar. Sicer jaz na hribu nisem bil lačen...ampak sem se pa velikokrat vprašal, kakšne požrtije bi se lahko šli, če bi namesto te teže s seboj vlekli še kaj za pojest. Vse skupaj s hrano, bencinom, telefonom, gorilnikom in ostalo opremo je tehtalo krepko čez 50 kg. Večkrat sem preklel naš telefon, še posebej, ko sem višje gori videl ljudi ki se pogovarjajo s precej manjšim iridiumom ali kar je še huje – z navadnim GSM- jem. (Žal je tu problem pri našem operaterju, ki nima sklenjene pogodbe).

Telefon smo imeli v tako imenovanem medical campu, ki

nam je služil kot bazni tabor. Tudi tu ni šlo brez težav in spet sem ukripljal in ravnal anteno. Pogled proti satelitu je namreč zakrival Foraker – druga najvišja gora na tem območju. Pa še pomanjkanje kisika je prispevalo svoj davek. Prvi klic je uspel, po tistem pa nič. In spet sem hodil sem in tja po ledeniku, se vzpenjal nad tabor, v hudem mrazu tipkal kodo. To je še ena hudo moteča stvar, ki jo je treba opraviti brez rokavic in pri temperaturah pod minus 10 zna bito to tudi kar zanimivo početje. Tukaj sem zares pozabil upoštevati deklinacijo in po dveh dneh poskušanja je bila povezava z domovino sprejemljiva ali za tiste razmere kar dobra.

Potem, ko sem počasi ugotovil, kakšne nastavitve so za anteno najboljše in kam jo je treba usmeriti, smo lahko klicali in sporočali novice domov. Razumljivost je bila kar dobra, navadili smo se na zamik govora, le občasno je šel satelit “spat”. Vendar se to ni dogajalo zelo pogosto.

To je večinoma vse in tukaj je še nekaj ugotovitev.

- baterije kljub hudem mrazu zdržijo kar dolgo.
- terminal bi bil bolj uporaben, če bi s seboj imeli tudi prenosni računalnik in bi novice direktno objavljali na spletu (vendar se tu spet pojavi vprašanje, če bi pri tako slabem signalu uspeli vzpostaviti dovolj dobro povezavo)
- za same pogovore je naprava pretežka, saj obstajajo bistveno lažji telefoni.

Višji vodnik Miha Larisi

ušn

Vloga civilno-vojaškega sodelovanja v štabnem procesu odločanja

Funkcijsko področje civilno-vojaškega sodelovanja (CVS) je kot štabna funkcija v Slovenski vojski razmeroma slabo poznano, še posebej pa njegova vloga v štabnem procesu odločanja. Štabni organ za CVS je odgovoren za izvajanje nalog s svojega funkcijskega področja. Izvaja naloge načrtovanja, usklajevanja in spremljanja, vodi evidence, nadzira izvajanje nalog, pripravlja poročila in predloge.

Štabne funkcije veliko nalog. Poveljniku mora zagotoviti potrebne informacije in analize s svojega delovnega področja za uspešno in pravočasno odločanje. Predvsem je to pomembno v operacijah kriznega odzivanja in s tem tudi v operacijah za podporo miru.

Zahtevnost sprejemanja pravih odločitev zahteva usmerjanje vseh naporov štabnih organov v tej smeri. Pri tem je medsebojno sodelovanje in usklajevanje med štabnimi organi ključnega pomena. Tudi v štabnem organu za CVS je osnova štabnega dela pregled in analiziranje situacije, ki je poveljniku temeljni pogoj za sprejemanje dobrih odločitev.

Izvajanje vseh nalog štabnega organa za CVS v procesu načrtovanja in izvajanja delovanj zahteva izjemno angažiranje. Poleg vseh ocen, analiz, predlogov in ostalega s svojega funkcijskega področja mora biti dovolj vztrajen, da z ostalimi organi v štabu uskladi vse pomembne zadeve.

Štabni organ za CVS mora prepričati poveljnika o pomembnosti upoštevanja vseh omejitev na območju delovanja. Morebitno neupoštevanje predlogov organa za CVS lahko ima daljnosežne in nepopravljive posledice (vpliv na civilno okolje, spoštovanje mednarodnega vojnega, vojaškega in humanitarnega prava, zagotovitev pomoči civilnemu prebivalstvu, sodelovanje z vladnimi in nevladnimi organizacijami, sprejem in usmerjanje beguncev, spoštovanje vseh oblik lastnine, zaščita vseh vrst dobrin ipd). Odgovornost poveljnika je na tem področju zelo velika. Funkcijski organ za CVS pa mora poveljnika pravočasno opozarjati in predlagati ustrezne rešitve.

V Slovenski vojski funkcijsko področje CVS v enotah ranga bataljona in brigade z vidika števila izvajalcev nalog ni ustrezno vrednoteno. V bataljonih praviloma ni delovnih mest s področja S-5. Za izvajanje teh nalog so določene osebe iz drugih odsekov, ki že imajo svoje delovne zadolžitve. V obeh brigadah in Poveljstvu za podporo sta po en častnik in podčastnik premalo za izvajanje vseh nalog CVS. Še posebej tam, kjer nimajo nikogar za mednarodno-vojaško sodelovanje in morata izvajati še te naloge.

S spremembami v mednarodnem okolju se v novjšem času spreminjajo tudi naloge oboroženih sil. Poleg klasičnih oblik ogrožanja se pojavljajo predvsem nevojaške oblike ogrožanja. Klasične mirovne operacije vzdrževanja miru, ki so bile značilne v preteklosti, so prerasle v kompleksne, integrirane operacije s kombinacijo političnih, vojaških in humanitarnih aktivnosti. Tip mirovnih operacij se je bistveno spremenil. Izkušnje iz zadnjih let kažejo, da se vloga CIMIC-a (CIVIL MILITARY COOPERATION) neprenehoma povečuje. Naloge na tem področju bodo vse zahtevnejše. Temu mora biti prilagojena tudi priprava Slovenske vojske.

stotnik Srečko Cehnar

ušn

Usklajevanje civilnih in vojaških dejavnosti je v slovenski vojaški praksi relativno novo področje delovanja. Posega na področje civilne obrambe in usklajevanja izvajanja vojaških aktivnosti s civilnimi oblastmi na področju delovanja. Poslanstvo organa za CVS je zagotavljanje podpore in usmerjanje dela s področja civilno-vojaškega sodelovanja in teritorialne nacionalne podpore.

Vojaški proces odločanja je ustaljen, edinstven in preizkušen analitični proces. Proces omogoča preučiti razmere, je orodje s katerim poveljnik in štab razvijeta vse postopke do sprejema odločitve. Proces načrtovanja delovanj mora potekati neprekinjeno. Za sprejem odločitve je na razpolago vedno premalo podatkov. Z razvojem situacije je potrebno spreminjati tudi načrte za delovanje.

Vloga CVS v štabnem procesu odločanja pridobiva vse večjo pomembnost. Štabni organ za CVS ima v okviru svoje

Pogodbeni pripadniki rezervne sestave 132. GORB7

Osemdnevno terensko usposabljanje na osrednjem vojaškem poligonu Poček nad Postojno

Za razliko od obvezne rezerve, ki smo jo poznali prej, je pogodbeni rezerva sestavljena iz vojakov, ki si vojaškega življenja želijo in vse naloge opravljajo z vnemo in zanosom.

ušn

Ko sem služil redno vojsko je bilo v moji enoti nemalo takih, ki jim je bila vsaka naloga odveč in je bila polovično opravljena. Rezervna sestava gorskega bataljona pa je na Počku dokazala, da je sposobna za vse naloge, ki so jim zadane in da ni nobenemu težko zamenjati toplo posteljo svojega doma za prašen šotor, kjer je namesto žene ali dekleta 30 "soborcev".

Usposabljanje se je začelo v soboto s prihodom na vojaški poligon Poček. Pripeljali so nas avtobusi, kar me je zelo čudilo: "saj smo vendar vojska in ne turisti, ki je prišla na izlet s turistično agencijo". Po prihodu je v nekaj urah zrasel "kemp" pripravljen za namestitev vojakov in opreme, postavili smo zapornico dvignili slovensko zastavo, sledil je nagovor poveljnika tretje čete nadporočnika Vrničarja in namestnika poveljnika bataljona stotnika Prešerna in tabor se je uradno začel. Večino nas je skrbelo, kako bo s higieno in prehrano, za kar je bilo v razmerah vojaškega terena odlično poskrbljeno. Improvizirana umivalnica se je pokazala kot adekvatno nadomestilo razkošja vojašnice, kjer ni manjkalo ne prostora ne tople vode. Nad vojaško hrano, ki so jo vozili iz vojašnice Postojna nismo imeli nobenih pripomb in hangar, ki smo ga

preuredili v jedilnico je dajal občutek domače kuhinje, saj smo na koncu vsi skupaj le ena velika družina bratov, ki deli dobro in zlo.

Kljub pripravam na prvo noč nas je vse presenetil oktobrski mraz, ki smo ga čutili tudi v kosteh. Rahlo premrazeni smo težko pričakovali prvi dan usposabljanja, ki je bil za noge navadnih državljanov kar izziv. Borbeni "sprehod" po poligonu nam je dal vedeti, da bodo naloge zahtevne in le z voljo uspešno premagane. Drugi del dneva je bil tekmovalno obarvan. V orientacijskem teku se je pomerilo 16 skupin, ki so se morale izkazati v hitrosti, orientaciji, razstavljanju orožja in streljanju. Po uspešno prestani osem kilometrski preizkušnji zmagovalac sploh ni bil več pomemben.

Drugi dan smo se naučili in praktično izvedli premike v bojni formaciji ter napadli ognjeno točko. Seveda, ker smo gorska enota je bila točka napada simulirana na vrhu največjega hriba. Realnost dogodka so povečali pripadniki minometne čete, ki so prvič od podpisa pogodbe realno postavili svoje minomete in z njimi tudi "zaropotali".

Tretje jutro smo se jutranjega mraza že do dobra navadili in celodnevno usposabljanje je bilo za nas pogodbene pripadnike že rutina, ki bi jo bili sposobni dnevno izvajati. Zaseda in napad sta potekala brez odvečnih navodil in pretirane teorije.

Po silnih preteklih, plazenju in simulacijah obrambe ter napada smo prepričani, da je oprema posameznega pripadnika še daleč od tistega, kar bi zagotovilo normalno usposabljanje in zagotavljanje bojne pripravljenosti, katera se od nas na koncu tudi pričakuje.

Četrti dan je bilo po programu usposabljanja bojno streljanje, kar je za vsakega vojaka posebna izkušnja in ki jo nihče od nas ne jemlje kot rutino, katera je v vojski prisotna pri večini opravil.

Peti dan smo združili vse elemente, ki smo se jih v toku terena naučili in obrazi poveljnikov stalne sestave slovenske vojske, ki so nadzirali usposabljanje, so težko skrivali zadovoljstvo nad uspešno zaključenim terenom.

Zadnji dan terena je minil v pospravljanju tabora Kosmač. Prihod v vojašnico Bohinjska Bela je bilo pravo olajšanje, saj so bile umivalnice, toalete in spalnice primerljive z verigami hotelov s petimi zvezdicami. Ko smo končno uspeli oprati vso umazanijo in ko smo se v soboto zjutraj zbudili na mehkih vojaških posteljah, sem imel občutek, da se večini rezervistov nekako še ne gre domov in da jih bo večina druženje in prijateljstvo, katero se je v osemdnevni "vojni" zelo utrdilo, zelo pogrešalo.

Desetnik Sandi Kovačevič, PPRS 3. GORČ

dogodki

Humanitarnost 72 brigade SV

Pripadniki 72. brigade Slovenske vojske, ki so razporejeni po enotah na teritoriju celotne Slovenije, od Murske Sobote do Bohinjske Bele, od Maribora do Novega Mesta, SL. Bistrice, Kranja, Postojne, in Pivke so ob vsakodnevni skrbi za usposobljenost in izurjenost poznani tudi po svoji pripravljenosti priskočiti na pomoč. V vseh enotah brigade je na področju civilno vojaškega sodelovanja obilica aktivnosti s katerimi tako ali drugače pomagamo različnim civilnim institucijam, pri organizaciji njihovih aktivnosti. Ob vseh teh aktivnostih pa je občudovanja vredna pripravljenost pripadnikov 72. brigade, ko treba pomagati z osebnim prispevkom. Na tem mestu naj omenim samo nekatere humanitarne akcije, na katere so se v velikem številu odzvali pripadniki naše brigade.

Ko je področje Posavja lani prizadela poplava so se pripadniki 72 brigade odločili za večjo humanitarno akcijo zbiranja zimskih oblačil, šolskih potrebščin in igrač za otroke s področja Posavja. Z akcijo so želeli pomagati na konkretnen način. Akcija je bila zelo uspešna saj so v 14 dneh zbrali za dva kamiona različnih stvari, ki so jih predali rdečemu križu in Karitasu na področju Novega mesta.

Od 20. do 24. februarja so enote 72. brigade Slovenske vojske organizirale humanitarne dneve. V vojašnici generala Maistra v Mariboru, v vojašnicah v Murski Soboti, Novem mestu, Pivki in Kranju so se zaposleni seznanili s človekoljubnimi dejavnostmi Rdečega križa, predvsem o darovanju kostnega mozga in pomenu krvodajalstva. Pripadniki 72. brigade so v svojih vojašnicah izvedli krvodajalske akcije ter vpis v register darovalcev kostnega mozga. V vseh vojašnicah pa je ves teden potekala zbiralna akcija otroških oblačil, igrač in šolskih potrebščin.

V mesecu Avgustu, se je na našo brigado s prošnjo za urgentno pomoč obrnila Splošna bolnišnica Maribor zaradi kritičnega pomanjkanja krvi. Organizirali smo izredno krvodajalsko akcijo in odziv naših pripadnikov je bil tolikšen, da smo "poskrbeli" za zaloge kritičnih dni.

Eno od številnih humanitarnih aktivnosti v 72. brigadi pa poteka prav te dni.

V petek, 5. oktobra so se v Vojašnici generala Maistra v

Mariboru zaključile likovne delavnice "General Maister 2006". Likovne delavnice, povezane z Maistrovim življenjem in delom, v vojašnici Generala Maistra v Mariboru, potekajo že od leta 1995. Vsako leto jeseni Slovenska vojska povabi slikarje, da teden dni preživijo v vojašnici in ustvarjajo na izbrano temo. Slikarji so letos spoznavali in na svoja platna prenesli lepote reke Drave, ki je bila letošnja tema likovnih delavnic.

Na letošnji že dvanajsti delavnici, ki se je začela 2. oktobra, je sodelovalo 25 akademskih in slikarjev samoukov. Umetniki

ušn

so se na pobudo 72. brigade odločili, da bodo svoje izdelke razstavili na dobrodelni razstavi, ki bo od 26. oktobra do 09. novembra v prostorih hotela Arena, in izkupiček od prodaje namenili Domu Antona Skale iz Maribora, ki v akciji "Pomagajmo – pomagati" zbira sredstva za nakup novega vozila za otroke s posebnimi potrebami.

Vitek Borut

15. jesenski tek SV "Štatenberg 2006"

460 artilerijski bataljon 72. brigade je letos že 15. organiziral tradicionalni tek SV "ŠTATENBERG 2006". Tek je potekal 29. septembra 2006 na obronkih Halož v idiličnem okolju gradu Štatenberg. Vse tekmovalce je pozdravil podžupan Slovenske Bistrice Žarko Furman, slavnostni govornik na prireditvi pa je bil namestnik poveljnika sil SV polkovnik Alan Geder.

Tekmovalna proga, za moške dolga 10 km in za dekleta 4,2 km, je potekala po čudovitih vinogradniških obronkih v okolici gradu. Start in cilj nekaj več kot 200 tekmovalcev pa sta bila postavljena na grajsko dvorišče, kjer je po končanem teku pote-

ka zaključna slovesnost s podelitvijo medalj in pokalov za najuspešnejše udeležence.

Začetek športne prireditve sega v leto 1991 v takratni 710. UC. Zato je tudi letos, ob okrogli obletnici, čast za start 15 jesenskega teka SV pripadla takratnemu organizatorju prvega teka Ladislavu Mesariču. Ideja za organizacijo takšne prireditve se je pojavila z novo nastalo organizacijo teritorialne obrambe z učnimi centri, kateri so bili nosilci usposabljanja nabornikov v samostojni slovenski državi. Potrebo po športnem udejstvovanju je narekovala skrb za psiho-fizično pripravljenost pripadnikov slovenske

dogodki

vojske. Prireditve pa ima ob tem že od vsega začetka še en pomemben cilj in sicer druženje med pripadniki različnih enot SV. Z 10. tekom je tekmovalce preseglo tudi meje naše države, saj so se ga udeležili pripadniki tujih vojsk sosednjih držav in vse od takrat je tek tudi na koledarju CISM-a. Petega teka CISM so se letos ob domači ekipi udeležile še ekipa Poljske in Makedonske vojske.

Grad Štatenberg, kraj kjer se tek SV začne in konča, je rodbi-

na Attemsov zgradila v letih 1720 do 1740 kot svoj letni dvorec. Dvorec je med najlepšimi arhitekturnimi stvaritvami baročnega stila v Sloveniji, ki se dopolnjuje s svojimi slikarskimi in plastičnimi oblikami.

Da prireditve že 15 let uspešno poteka, gre zahvala prizadevnim organizatorjem 460. AB 72 brigade SV in krajanom Halož, ki so vedno pripravljeni nuditi organizatorjem vso pomoč.

Borut Vitek

Zanimiv nogometni dvoboj v Mariboru

V okviru spremljevalnih prireditev ob 15. obletnici Pekrskih dogodkov, je potekala v soboto 20. maja v Vojašnici generala Maistra zanimiva nogometna tekma. V popolni bojni pripravljenosti sta se pomerili ekipi Ministrstva za obrambo RS in Območnega združenja slovenskih častnikov Maribor. Kot se za vse velike in pomembne nogometne tekme spodobi, se je tudi ta odvijala na namočenem travnatem igrišču s polno zvonečimi imeni na obeh straneh.

Ekipo Morsa-a je tudi na igrišču vodil prvi mož organizacije minister Karl Erjavec, ki so mu ob boku stali Igor Logar, Bojan Žmavc, Janez Slapar, Alojz Šteiner, Robert Stražišar, Marko Pišlar, Ladinek Dušan, Srečko Škerlak, Milan Vori, Marjan Kučan in Borut Vitek. Ekipo Območnega združenja Slovenskih častnikov Maribor je na igrišču in moralno vodil predsednik ZŠČ polkovnik Miha Butara za ugoden izid pa so se v tej ekipi borili tudi župan mestne občine Maribor Boris Sovič, podžupan iste občine Bogdan Čepič, poslanec in župan Ruš Vili Rezman, Fišer Milan, Bruno Kremavc, Franjo Lipovec,

Emeršič Milan, Štumberger Branko, Sašo Smajlagič, Marjan Pavlin, Zlatko Višnar, Zlatko Kranjc in Marjan Frangeš.

Izid na takšnih srečanjih ni najpomembnejši, toda ker smo se za zmago v ekipi Mors-a pošteno nagrajali je pravično in pošteno, da omenimo tudi izid. Po 40 minutah se je dvoboj končal brez zmagovalcev z neodločenim rezultatom 3 proti 3. V rednem delu so za ekipo Mors-a dosegli gole Erjavec, Žmavc in Vori za OZŠČ pa dvakrat Emeršič in Rezman. Zmagovalca so tako odločili razburljivi kazenski strelji, po katerih je sledila zmaga ekipe Morsa s končnim izidom 6 proti 5. Zaslužen zmago so ekipi Mors-a iz kazenskih strellov pristreljali Šteiner, Žmavc in Vitek. Za lepo število gledalcev, ki so lahko uživali v borbeni in atraktivni tekmi ter za vse na igrišču je bil to lep in nepozaben dogodek, ki bo vsekakor, že zaradi izida, dočakal tudi ponovitev.

Vitek Borut

Živeti svoje sanje ...

Peter Jazbinšek

Poznal sem gospoda. Nekoč. Živel je v mali vasici ob morju. Njegova mati mu je dala ime Ante. In s ponosom ga je nosil. Mislim, da je že davno zapustil ta svet. Nekoč, v poznem večeru pa mi je zaupal zgodbo, ki bi jo želel tokrat deliti z vami. Za tiste, ki se vas bo dotaknila – veseli me za vas. Za vse ostale – jemljite to zgolj kot še eno besedičenje, ki ga lahko prelistate ob kratki kavici...

Zgodbica se je začela ob neštetem kozarcu črnega, ki ga je njegov sosed že desetletja z vso skrbnostjo prideloval. Pa ni bilo krivo vino... Bila so leta... Bilo je vse, kar bi moralo biti... Vse, kar bi se moralo izživeti, a je ostalo zgolj v sanjah... In tisti večer je to privrelo na dan.

Ante je pripovedoval zgodbo, o svojem nikdar rojenemu sinu. Bil je resda že globoko v letih in nekoliko bolehen, a še kako bistrega uma in duha.

... veš, moj dragi sin... Kako zelo sem si ga želel... Želel sem si prav takšnega sina, kot si ti, Peter (vzpodbudno sem si mislil). Takrat, ko sem si prvič drznil pomisliti nanj, sem bil še smrkavec. Da bo nekoč obstajal, se mi je zdela samo po sebi umetno. Vedel sem natančno kakšen bo – kako bodo izgledale njegove oči – seveda nebeško modre, saj bo njegova mati lepota Viktorija iz 4. b (no, Ante – jaz imam praviloma rjave oči, včasih resda nekoliko rdeče po kakšni dobri čagi, ampak za modre me še ni nihče obtožil); vedel sem, da bo imel bujne temno rjave lase, kot Anamarija iz druge klopi, ki mi je bila bolj všeč po tem, ko me je Viktorija enkrat polila z jogurtom, ki ga je dobila pri malici... (Ante, si kdaj videl mene na dnevnih svetlobi – Bojno lasišče?!?!). Vedel sem celo, kako ga bom vzgajal – bil bo trden in močan, hladen in vulgaren, celo neumen na trenutke – skratka bil bo povsem takšen kot je naš "Seba" in zadnje vrste, na katerega sta nori tako Viktorija kot Anamarija....

Vedel sem... Da. Nekoč. Sedaj pa. Ni ga. Ni ga tu, mojega dragega sina... Pa tako zelo sem si ga želel.

Ko sem kasneje prehajal skozi tegobe mojih usakdanjih poti, sem se še tu in tam spomnil nanj. Pogosto se je spremiňjal. V nekem obdobju mi nikakor ni bil všeč. Pravzaprav mi je bil celo oduren. Nisem ga maral. Nikakor. Bil je vse prej kot nekaj (nekdo), na kar bi s ponosom pokazal z besedami: "To je moja stvaritev!". Resnici na ljubo pa so ga še vedno krasile Viktorijine oči in Anamarijini lasje.

Minevala so leta. Zanimivo. Kako zelo natančno sem ga uspel ustvariti v tistih svojih otroških sanjah. Kako do potankosti sem znal definirati vse malenkosti njegove notranjosti in zunanosti. Kako zelo sem si ga želel...

In danes, ko sedim tu na tej terasi, ki sem jo ustvaril sam. Ustvaril sem jo skupaj s to hiško, o kateri sem sanjal že kot smrkavec. Tako kot o njem... Nocoj, ko jo gledam z nekoliko emocionalne distance, si lahko iskreno priznam – popolna stvaritev. Točno takšna je, kot sem jo narisal nekoč pri likovnem pouku. Kako ponosen sem lahko nase. In vendar – kaj mi vse to pomeni, ko pa ni njega, da bi vse to delil z njim. Zakaj ga ni bilo ob meni, ko sem prvič s krampom zaril v to trdo zemljo, ko sem nosil sem prvo kamenje.... Zakaj ga ni bilo na tej terasi s svojo izbranko preden bi odšla na maturantski ples?... Pa tako sem si ga želel...

Naj tu zaključim zgodbo, ki jo je izpričal Ante. Moj dragi Ante. Kako zelo moder si mi vedno deloval. Kako poln vsega, kar naj bi življenje naredilo iz moža. A kako malo te modrosti je tisto noč prišlo od tebe. Iskreno priznam, da sem bil zelo razočaran. Bil si zgolj še eden izmed tistih, nad katerimi sem se vedno zgražal. Nad katerimi sem vedno znova obupoval. Naj bom nekoliko bolj konkreten; gre za ljudi, ki delujejo (če si smem drznil imenovati celo skupino ljudi z enim imenom) po principu INERCije. Z drugimi besedami – ko se zgodi A, se mora za tem zgoditi B. Ali – še bolj konkretno: ko se zaključijo osnovna šola, se gre v srednjo. Ko se maturira iz srednje šole, se je treba vpisati na faks. Tekom faksa je že zadnji čas, da si najdeš stalnega spremljevalca svojega življenja. Po diplomu se seveda zaposliš. Kakšno leto za tem – poročiš. Po tem pa ne smeš čakati kaj več kot (zopet) kakšno leto in ustvariš otroka.

ZAKAJ ŽE?!?!?! Zato, ker tako pač je. Ker se to pričakuje. Ker je to nekaj normalnega. Ker tako delajo (skoraj) vsi.

Moj dragi Ante, zakaj si si resnično želel svojega otroka? Je bila tvoja želja res iskrena?

Zakaj je potem vedno obstajal kot tvoj sin in nikdar kot tvoja hči. Zakaj je potem moral imeti nebeško modre oči in bujne rjave lase. Zakaj bi ga potem moralo veseliti tvoje ustvarjanje hiške in terase ob njej? In nenazadnje – zakaj bi moral s teboj deliti veselje maturantskega večera in svoje izvoljenke? In še to – kaj če bi (Bog pomagaj) želel iti na svoj maturantski ples z izvoljencem...

Ne, dragi moj Ante! Nič iskrenega ni bilo v izražanju tvojih želja po otroku – nasprotno: povsem sebičen si bil vse življenje v tej svoji želji. In priznati moram – ne glede na to, kako grozno se sliši – veseli me, da se ti ni rodil ta otrok. Nikakor ne bi želel biti priča tako vnaprej zapisanemu življenju.

In vendar. Če se sedaj ozremo malce okoli sebe. Koliko izmed nas si lahko odkrito prizna, da si je (ali si še) želi svojega otroka iz nesebičnih vzgibov. Koliko nas dopušča temu otroku, da postane tisto, kar si želi. Koliko nas si drzne sprejeti lastnega otroka takšnega kot je?

Po moji oceni – bore malo! Še drug drugega komaj sprejemamo. Že drug drugega med seboj želimo spreminjati. Kaj šele počnemo (ali bomo počeli) lastnim otrokom, v katere bomo zelo verjetno projicirali vse svoje neizživete sanje.

In dragi moji, da se ne bi ves čas zgolj zgražal in pritoževal, mi dovolite, da zaključim zgolj z retoričnim vprašanjem, ki mislim, da sem si ga enkrat že privoščil... Pa vendar: Kaj ne bi bil ta svet lepši, če bi MI živeli svoje sanje?

Štabni tečaj za podčastnike

ali doživetje v P molu

Nekoliko oddaljeni, in vendar še globoko živeči spomini naše nekdanje sodelavke...

Vojašnica Postojna, 03. januar 2006. Peklenski mraz, močno sneženje pomešano z burjo, sivo ponedeljkovo jutro... in MI.

Zvedavih, vprašujočih oči in obrazov rahlo smetanaste barve (*zaradi mraza, ne zaradi strahu*), smo zbrani junaki podčastniškega zbora SV, kandidati 7. in 8. generacije ŠTPČ. Pisana družina iz vseh vetrov (*rodov*) Slovenske vojske.

Stojimo pred visoko sivo stavbo, ki nas bo sprejela na dvomesečno domovanje. Burja se me prav nič nežno loteva vse do podoblike in še dlje. Globlje, če hočete. Nehote se mi v misli prikrađe izjava prijetnega Primorca, o tem kako rad ima burjo, češ da očisti ozračje in človeško dušo. Da očisti ozračje zdaj že močno verjamem, za mojo dušo pa to najbolj ni (*ne morem se strinjati z njim, čeprav sem ga nekoč res iskreno ljubila*).

Za "check in" nas pozdravi in sprejme poveljnik naše učne enote, postaven fant izklesanega telesa, *lasten proizvod* Šole za podčastnike (*pomislim: lahko bi ga klicali Mrki, Grozni, Atilla... ipd. Pa se predajte domišljiji*).

Po uradnem nagovoru nam razdeli rjuhe in ukaže postiljanje postelje na belo.

Mamma mia, me prešine. Po načelu vse je enkrat prvič, se začnem truditi. Že vidim smeh na vaših obrazih, na obrazu našega poveljnika pa ... Ko mi po nekajminutnem zategovanju in nategovanju rjuhe na posteljo, začinjem z ustreznimi pridevniki, končno uspe postlati na belo, našemu poveljniku silijo solze v oči. Vsaj tako izjavi. In gre dalje (*pa saj nisem na tečaju za sobarice!?*).

In tudi MI gremo dalje. Pravzaprav ne gremo. Sledi naslednji šok visoke razsežnosti. Jutranja vadba. Še predem se dobro zavem, preoblečeni v športno opremo tekamo po širokih sivih stopnicah. Gor in dol. Iz pritličja v tretje nadstropje. In to celo večnost, se mi zdi. Neprimerno bi vam bilo opisovati besede, ki se mi porajajo v oblaku nad glavo, ko doživljam ta fizični pritisk nad svojim telesom. Edina tolažba so mi kolegi sotrpini, ki prav tako rahlo zastrupljenih barv komaj še pihajo (*dihajo*) za klenim, neumornim poveljnikom. *Ma, kaj čem zdej, hremo dalje. Še tečemo. Še tečemo...*

Končno sledijo vaje za moč. Ne boste verjeli. Prvič v življenju se razveselim zaukazanih sklec, samo da se lahko dam malo dol, na tla. To morate poskusiti. Kako prijetno je položiti svojo trudno glavo in zagorelo lice na mrzle ploščice hodnika, po katerem so se maloprej sprehajali mokri, blatni vojaški škornji.

Sledi stroj sredi vojašnice in ponovitev postrojitenih pravil. V sozvočju peklenskega mraza, vrtincev burje in močnega sneženja, mi je na tovrsten način prvič. Poveljnik dokaj hitro ugotovi, da naše obračanje na levo in desno (da ne omenjam polkroga) ni najbolj briljantno, zato nas pospremi z obljubo o prihodnjem večkratnem ponavljanju osnovnih vojaških veščin (*tudi moja razlaga o tem, da sem v službi obuta v salonarje, mi ne prinese olajšave*).

Hvala bogu je na vrsti tudi pouk. Nič takšnega, kar ne bi mogli razumeti ali se naučiti. Risanje po kartah, iskanje odločilnih točk, spoznavanje taktičnih znakov, premikanje enot, napadanje, določanje con odgovornosti ...

Predavatelj pri taktiki nam pove, da lahko izbiramo med *Humarjem* in *Ungerjem*. Seveda med nami povzroči rahlo zmedo. Sama se glede na to, da *Ungerja* že poznam, odločim za *Humarja* (*ne morem si kaj, Primor...).* Vam povem, sami od nekdaj že znani izrazi; penetracija, vdor po globini ali širini, vrinjanje, napadanje z boka ... Ne se smejeti, mene to spominja na ... Vprašajte Romano! Vendar vse le ni tako enostavno in priznam, da prenekateri popoldan preživim v družbi s to zeleno knjigo odličnega avtorja.

Poudarek je seveda na štabnem procesu dela oziroma Procesu

načrtovanja delovanj. Kdo razen nas pozna vse korake na pamet. *Morda stotnik Pelaj*.

In tako *život ide dalje*. Dan postaja enak dnevu, mi pa se vse bolj navajamo na tudi tiste aktivnosti tečaja, ki jih v začetku nismo nameravali preživeti.

Poslovi se januar. Burja nad Postojno še kar neumorno pobira svoj davek na naših ušesih in obrazih, sončnih žarkov še kar ni in ni, MI pa smo že močno utrjeni in prilagojeni temu čarovniškemu podnebjju.

Tudi jutranja vadba postaja lepši del dneva, s ponosom vsakomur razlagam o svojem napredku pri pridobivanju fizične kondicije. Zdaj tečem že iz lastnega užitka, celo v prostem času in to ob bok pripadniku 20.MOTB. *Hvala, Urban*.

Postrojivena pravila prav tako postajajo *peace of cake*. Vsak dan vsaj štirje stroji nas pripeljejo do zavidljivih rezultatov. (*Pa da me zdaj vidi naš prap. Horvat. Še moja barva las ga ne bi več motila.*)

Tudi zimski pohodi po okolici Postojne, seveda v vseh mogočih in nemogočih vremenskih oblikah, nas več ne morejo zlomiti. Po načelu Zmoremo, ker hočemo (*moramo*), se pogumno prebijamo skozi čas in prostor. (*Celo naš poveljnik mi postaja na trenutke prav všeč...*)

Februar je zapolnjen s pisanjem testov in opravljanjem preizkusa fizičnih aktivnosti. Tempo v malce višji prestavi v določenih dnevih, drugače nič posebnega.

Za pokušino nam privoščijo še teden dni civilizacijskega šoka, ko nas napotijo na izobraževanje v Poljče. Tam seveda srečamo kolege častnike na štabnem tečaju, ki v udobnih sobicah gorenjskega motela veliko bolj prijazno doživljajo in preživljajo svoje dopolnilno izobraževanje. (*Vsaj mi mislimo tako, oni imajo najbrž svojo razlago o prijetnosti bivanja.*)

Februar se zlije v marec, nastopi zadnji teden našega tečaja. Za dan ali dva Bog pošlje nekaj sončnih žarkov celo v Postojno. In tudi na obraz našega poveljnika. Toplota sončnih žarkov odtali nekaj njegovih globoko zamrznjenih nasmeškov. (*Charming, but, it's too late, budy... What a waste!*)

Sledi le še zaključna štabna vaja, ki jo kot vselej odlično odigramo. (*Brane, bil si odličen načelnik štaba!*)

Ponovno se srečam z ugotovitvijo o kruti minljivosti časa, ko v petkovem jutru pospravljam še zadnje stvari v svojo transportko in nahrbtnik. (*Ali je res konec?*) Romana pravi, da ja.

Zberemo se na podelitvi diplom ter na lepo pripravljene zaključni slovesnosti. Doživetje spet prestavo višje. Nehote me stisne pri srcu, ko poslušam načelnika šole, njegova navodila za nadaljnje življenje in delo, njegove čestitke k uspešno končanem šolanju.

Načelniku posebej hvala tudi za prijetno preživet dan po čudovitih severnoprimerjskih krajih in za dragoceno deljenje svojih spominov z nami.

Hvala tudi moji postojnski kolegici, ki mi je v težkih trenutkih (*pomanjkanje kofeina*) stala ob strani. (*Vesna thanks!*)

Še zadnji stiski rok, objemi, obljube o ponovnih srečanjih ... Dan, ki se mi globoko vtisne v spomin. Tudi zaradi snežene zimske pravljice, ki nas pospremi ob slovesu in zaradi čarobnega trenutka, ki ga pričara nekdo s svojim dotikom ... (*So ljudje, ki večno ostajajo v nas!*)

Odhajamo Postojna, odhajamo spet vsak na svoj konec, v stara delovna okolja. Nova znanja bomo koristno uporabljali pri svojem delu, na prijetno druženje pa bodo ostali lepi spomini. *Spomini pa so nekaj kar ostaja in nosimo s seboj...*

Pa srečno primorska in še kdaj nasvidenje. *Upam, da samo turistično.*

štabna vodnica
Viktorija Hadner

San Antonio in učenje angleščine

Na začetku lep pozdrav vsem v 72. BR. Življenje v Ameriki je res podobno tistemu na televiziji obilico trgovin, avtomobilov, obilnih postav ter vrst vsepovsod kjer želiš kaj kupiti ali urediti.

Pa lepo po vrsti, najprej bi se rad zahvalil gospodični Ireni Čufar, ki ti pripravi vse kar je potrebno za odhod v tujino. Pripravila mi je obilico literature o predstavitvi SGM šole, prospektov o življenju v El Pasu in San Antoniju, razloži kaj boš potreboval tam in kaj ti zagotovi program IMET v času šolanja v ZDA. Boljše obrazložitev si skoraj ne bi mogel želeči. Seveda so ti v veliko pomoč tudi tisti, ki so to usposabljanje že končali.

Glede na to, da sem nekoč delal v S-5 bi pričakoval, da bom moral izpolniti papirje za odhod v tujino vendar je bil nekdo tako prijazen, da je to opravil namesto mene – seveda se nisem pritoževal. Poleg obilice papirjev je potrebno opraviti tudi zdravniški pregled, podpisovanje pogodbe o šolanju, gospodična Irena pa ti uredi še obisk pri Ameriškem atašeju v Ljubljani. Tja so povabljeni vsi, ki bodo v ZDA daljši čas.

Ko sem dobil v roko papir o denarju, ki naj bi ga dobil za odhod je bila vsota zadovoljiva glede na to, da ti takoj ne isplačajo plače v ZDA ter, da si moram kasneje v El Pasu kupiti še avto. Ko sem dan pred odhodom dvignil denar sem začudeno ugotovil, da so mi ga izplačali samo polovico. Na upovprašal zakaj, je bil odgovor po nekaj telefonskih pogovorih takle "Nov pravilnik izpred tedna in tisti srečneži, ki potujejo za leto dni dobijo sredsta samo za prvih 6 mesecev ostalo dvigneš po 6 mesecih – sicer ne vem kako, ker si odsoten". Mogoče je v igri bil spet Mrfijev zakon, saj ne vem kako se ti to lahko zgodi dan pred odhodom, slaba volja in še polno stvari, ki so včasih potrebni pred odhodom. Dobro, da sem odhajal na šolanje sam saj če bi vzel družino s seboj ne vem kako bi se izšlo. V San Antoniju ne namreč ne moreš živeti z družino-otroci v bazi ampak si moraš najeti stanovanje v mestu. Na srečo sem se pred prihodom domov že malo ohladil, tako, da so stvari ki jih je bilo potrebno še urediti kar nekako stekle.

Spanec zadnjo noč kar ni hotel priti, ura pa je zjutraj hitro zazvonila. V istem trenutku se je zbudila tudi hčerka Anja zato sva jo z ženo vzela zraven. Na letališče sem prišel uro pred odhodom kar je bilo v gneči ki je bila pred odhodom treh letal v 5 min zelo malo. Ko sem končal s prtljago in s carinjenjem sem bil na letalu med zadnjimi. V Frankfurtu sem brez težav našel terminal za let v Ameriko, vendar brez uprašanj in temeljitega pregleda ni šlo. Dallas prestop in končno San Antonio, kjer sem dobro uro čakal v vojaškem prostoru, da so mene in še nekaj internacionalnih študentov prišli iskati iz DLI (Defense Language Institute). Skoraj bi pozabil omeniti, da sem na letalu sedel zraven Morgan Geronimo ki je moral imeti okoli 75 let. Samo ime nam ne pove nič, njegov vzdevek EAGLEBEAR mogoče kaj več. Bil je iz plemena Apačev, ki živijo v rezervatu v Nort Carolini.

V bazi najprej obilica papirnate birokracije – višina, težina, seveda v Ameriških merah (dobro da si doma to najprej preračunaš) in ITO (Invitational Travel Order), da te vpišejo v računalnik. Od tam te napotijo v recepcijo, kjer ti dajo ključ od sobe, in na nesrečo ali srečo jo imaš na drugi strani naselja od koder si prišel pred 10 min-nekako

znana zgodba. Končno odpreš vrata in ugotoviš, da bo ura počasi polnoč, čas tukaj pa je 7 ur za Slovenijo. Za vse skupaj sem potreboval 26 ur. Dobro, da mi je nekdo pomagal nesti prtljago v prvo nastropje, in mi nato pokazal kako se odpre vrata brez ključa, namreč po pomoti sem ključ - kartico pustil na postelji ko sem se mu hotel zahvaliti. Naslednja dva dneva še veliko papirologije, predavanje o tem kaj se sme in kaj ne. Prvi dan sem si uredil bančni račun in poštni predal. Hrana – teško je zagotoviti primerno hrano za 1000 internacionalnih študentov iz različnih držav Evrope, Afrike in Latinske Amerike. Ne moreš jo grajati pa tudi hvaliti ne, nekako se jo pač moraš navaditi. Predvsem okus je popolnoma drugačen od našega saj je sladek ali pa pekoče. Seveda pa nikoli ne manjkala bomfri in hamburger ter klobase za hod-dog. Pogrešal predvsem juhe. Dobro da lahko po milji volji ješ zelenjavo in sadje, česar sem tukaj pojedel na tone.

Tretji dan sem srečal tudi učiteljico, ki me je učila angleščino v Ajševici. Malo sva poklepetala in izvedel sem, da ji je pred kratkim umrl mož. Čez mesec dni je nato odpotovala učiti angleški jezik v Slovaško.

Ponedeljek prvi dan pouka. Stavba velika s polno hodnikov ter malimi učilnicami. Ker je vse primerno oštevilčeno se kar hitro znajdeš. Moj razred je bil kar pisan saj smo bili sestavljeni iz predstavnikov Poljske, Tajvana, Kuvajta, Gruzije, Omana in Armenije. Nadaljevali smo z istimi knjigami kot jih imamo v Ajševici, s katero pa je odvisno od točk, ki si jih dosegel doma. Učiteljica je bila odlična glede na sestavo učencev, tako da so ure kar hitro minevale. Drugi dan sem imel prvi ECL test seveda brez treme ne gre. Teste se polaga na računalniku, ki ti sproti dviguje ali spušča zahtevnost uprašanj. Ker to delaš prvič nimaš občutka kako hitro rešuješ saj imaš omejen samo celotni čas ne pa čas za posamezno uprašanje. Prvi občutek ni bil nič kaj pozitiven, vendar je bil rezultat v učilnici že pred mojim prihodom iz podaljšane odmora. 83% in drugi teden sem se že selil v nadstropje višje.

Zanimivo je kako te učitelji na hodniku sprašujejo ali si iz Slovenije. Res je, da sem bil v tistem času edini, je pa zanimivo, da nekateri kar veliko vedo o naši državi.

Na tako imenovani specializaciji v prvem nadstropju smo bili razdeljeni v dve skupine, tistih, ki bomo nadaljevali šolanje v El Pasu. Temu primerno so tudi prilagodili usposabljanje, saj smo pisali obnovo knjige, imeli predstavitev določene tematike, ter na koncu power-point predstavitev o izbrani temi. Ker sem bral knjigo o Pattonu sem imel predstavitev razvoja tankov od začetka do danes. Literature za pol ure sem našel v knjižnici in na internetu.

Polek učenja in utrujenosti, ki je bila prisotna prvi mesec je tudi kar nekaj sprostivnih dejavnosti kot so izleti, razna druženja, ki jih organizira šola. Moj prvi izlet je bil v Houston, kjer ima sedeš NASA. Izlet je bil dvodnevni in smo si poleg plovil oz. raketoplanov in kontrolnega stolpa iz katerega upravljajo polete v vesolje ogledali še Moody gardens – tri velike piramide v katerih je veliko živali rib in rastlin. Drugi izlet je bil po samem mestu San Antoniju, vožnja po reki z ladjo, ogled starega dela mesta in utrbe Alamo.

Najlepši dan sem doživel ob ogledu vodnega sveta Sea World v katerem nastopajo orke, morski levi, delfini in druge morske živali. Peljal sem se tudi po toboganu smrti, ter pogledal dva 4D filma. Seveda je poleg zabave prisotna tudi veliko vode, kar ti v dnevih pasje vročine ugaja. Po 12 urah in ogledu vsega sem bil kar pošten.

Po šestih tednih DLI sem prejel potrdilo in se počasi pričel pripravljati za odhod v El Paso, o tem pa kaj več drugič.

Klemen Beras

Ne me j...t

Borut Vitek

Čuden naslov? Zakaj? A se vi nikoli ne jezite? Jaz se in stvari o katerih bom pisal v tej kolumni me resnično vržejo iz tira. Ob podobnih dogodkih mi zmanjka besed, le večkrat v eni minuti izgovorim NE ME JEZIT.

Želim namreč spregovoriti o NAVODILIH. V teh dneh sem namreč bil deležen neverjetne sreče, da sem si lahko od blizu "ogledal" dvoje popolnoma različnih navodil, ki pa sta imela le eno skupno točko; iz mene narediti bedaka.

Navodila pod oznako "nemogoče"

S to vrsto navodil ste se sigurno že srečali. Če niste, opozorilo. Ko v novonastalih velikih blagovnih centrih kupite omaro dimenzij 240 x210x 80 cm in jo lahko domov odpeljete v prtljajniku osebnega vozila nižjega srednjega razreda, vedite, da se v paketu skrivajo navodila o katerih govorim. Skratka ob tem nakupu ste že tam kjer ni muh. Pred vami je resni psihološki test vaše psihične vzdržljivosti pred uporabo večjega kladiva ali sekire. Ko doma odprete omenjeni paket se namreč iz njega vsuje kup plastičnih vrečk z različnimi vijaki in drugega pribora, katerega praktično vrednost tukaj ne morem opisati, saj se mi niti sanja ne zakaj se uporablja. Največji kos omare je 110 x nekaj cm in ko ga razvijete vidite, da je to hrbet omare, kar je tudi ob ročajih edini prepoznavni del v celotnem paketu. Ob prvem ne me, mrzlično iščete navodila. Ko zagledate na eni od desk (ponavadi tisti, ki je viška) zalepljen A4 list papirja in ugotovite, da so to vsa NAVODILA, ki vam bodo služila pri sestavi tega pohištva, sledi par kratna ponovitev naslova v enem stavku. NAVODILA izgledajo približno takole. Na slabo vidni fotokopiji je nekakšen prerez celotne sestavljene omare ob kateri je nekdo iz predšolske vzgoje vadal abecedo. Pod sliko pa piše kaj vse je v plastičnih vrečkah (primer: 117 lesnih vijakov te in te dimenzije, ki so zaradi lažje sestave ob zapisu tudi narisani) in kaj v ostalem paketu (primer: 5 x deska 110 x 30 cm).

Super. Ugotovil sem, da sem dobil vse kar sem plačal in kaj zdaj. Ko po celi hiši razložim dele in pomožni material ugotovim, da potrebujem zbirko orodja "sam svoj mojster" in da je pomanjkanje ravno tega vzrok, da od celotne omare stoji

samo hrbet. Po par urah sestavljanja in razstavljanja pridem do bridkega spoznanja, da lahko to omaro sestavi samo inženir lesarstva oziroma še bolje mizar z deset letnimi izkušnjami pri Marlesu. Toda imam se za tehničnega tipa in vztrajam. Omara stoji. Vrata se zapirajo sicer malo slabše, predali pa še malo slabše od vrat, lepši del hrbita gleda proti zidu, obešalni del pa je primeren samo za otroška oblačila in na police ni dobro preveč naložiti. Toda kaj češ, takšna so bila pač NAVODILA. Toda imam lep komplet orodja in tudi delov iz plastičnih vrečk in nekaj desk mi je ostalo.

Navodila pod oznako "perfekcionizem"

Druga vrsta NAVODIL s katerimi sem se pred kratkim srečal so me ponovno prepričala kako slabo, površno tako-rekoč "šlampasto" poznam stvari s katerimi se redno srečujem. Govorim namreč o čepih za ušesa, ki jih uporabljamo pri streljanjih. Do srečanja z NAVODILI za uporabo le teh sem bil zmotno prepričan, da je njihova uporaba enostavna. Odpreš kartonsko škatlico, ker sta v škatlici samo dva čepa jaz pa imam samo dve ušesi, pač po kmečki logiki daš vsak čep v eno uho. Ko ni več nevarnosti za slušni organ jih ponovno pospraviš v škatlico za nadaljnjo uporabo. Napaka. Ko prebereš priložena NAVODILA za uporabo vidiš, da gre za zapleten varnostni pripomoček. NAVODILA nam namreč prvo pojasnijo, da čepi spadajo v II. Varnostno območje. V nadaljevanju nas poučijo, da jih moramo shranjevati v zaprtem prostoru, pri zmerni temperaturi zaščitene pred vremenskimi, kemičnimi in biološkimi pojavi. Torej žep vsekakor odpade ker je v njem pretoplo ali prehladno, da o kemično bioloških pojavih niti ne govorim saj je jasno kako blizu tem izvorom so čepi na hlačah. Naslednja alineja NAVODIL govori o uporabi, ter nas pouči, da je potrebno čepo pred vstavljanjem v uho povaljati v tanjšo obliko. Torej šele po temeljitem branju teh navodil ugotovite, da je treba čepo prilagoditi ušesu in nikakor obratno. Hvala bogu, da sem pravočasno prebral NAVODILA. Kdor dela mojo napako in ni prebral NAVODIL bo ostal nepoučen o čiščenju in vzdrževanju čepov z vlažno krpo namočeno v blagem detergentu, niti sanjalo se mu nebo, da popravljanje in razkuževanje čepov ni mogoče, kar lepo piše v peti alineji. Torej če imate majhno uho in si zaradi lepšega videza čep skrajšate, ga nikakor pozneje ne morete več podaljšati, tudi s sekundnim lepilom ne in še en pameten nasvet lahko potegnemo iz te točke NAVODIL. Če imate obilico ušesnega masla, očistite uho, ker razkuževanje čepov ni mogoče. V primeru, da tega ne boste storili se vam lahko čepi zlepijo, kaj storiti v tem primeru pa niti ta natančna NAVODILA ne predvidevajo. V predzadnji alineji nas prijazno seznanijo, da je embalaža prilagojena transportu, pojma nimam kaj je želel pesnik s tem povedati, mi je pa zato popolnoma jasno, da je v zadnji torei osmi alineji omenil vse predpise in standarde, ki se tičejo čepov za ušesa in so ti izdelani v skladu z določbami za osebno varovalno opremo.

Verjetno živim v globoki zmoti, ko si upam misliti, če bi bila tako natančna NAVODILA kot so priložena čepom za ušesa priložena moji omari, da bi se vrata celo zapirala s čepi pa bi se verjetno znašel tudi z dobro sliko.

prejeli smo

Prava smer - tankovska smer

Na ušesa mi pogosto prihajajo različni komentarji, mnenja in govornice v zvezi z razvojem, stanjem in obstojem oklepnih enot v SV. To ni bilo značilno samo za letošnje ali pa lansko leto. Vsa ta leta obstoja oklepnih enot, ko smo nekaj zahtevali, smo pogosto poslušali tisto zgodovinsko: "Vi tega ne potrebujete, ker se itak ukinjate" in tako iz dneva v dan, iz leta v leto. Ko premišljam o tem, stalno pridem do zaključka, da je bilo poslanstvo OME zelo uspešno opravljeno v vseh teh letih. Ne spomnim se večjih vaj in drugih podobnih aktivnosti SV, ko tudi tankisti ne bi prispevali k doseganju pozitivnih rezultatov in tudi pripomogli dobremu "rejtingu" nekaterim posameznikom. Danes, ko samo za hip in v mislih, poskušam ugotoviti, kje so vse tankisti, z veseljem ugotavljam, da so na visokih položajih v gotovo vseh strukturah SV in NATO-a, v različnih misijah po svetu... - bravo tankisti!

Razmišljajoč o tem, predvsem o nam, ki smo odgovorni za vodenje določenega števila ljudi, pogosto sem v dilemi: Kaj je bolj pomembno - izjemni posamezniki ali izjemni kolektivi? Verjetno je v praksi bolj življenjsko nekaj kombiniranega. Bolj uspešni so tisti posamezniki, ki znajo voditi karizmatično, z vzgledom, z navdušenjem, z razumom in z znanjem. Med tem obstaja razlika, ki spet odpira novo vprašanje: Kaj je bolj cenjeno? ali Zakaj se običajno pojavljajo "konflikti" med dvema izjemnima človekoma zaradi niza banalnosti v ravno tako izjemnem kolektivu?

Nekje sem prebral izjavo spoštovane prof. dr.: "Strah me je živeti v državi, kjer vodilna mesta prevzamejo ljudje s tako malo izkušnjami in znanja..." Spominjam se, da je tudi v začetku moje vojaške kariere, druge bilo strah zaradi moje neizkušenosti, vendar ko sem začel "razmišljati" s svojo glavo je tudi mene bilo strah zaradi drugih. Da bi to premagal, sem si rekel: "Moraš nekaj narediti na sebi, nekaj spremeniti v pristopu do te zadeve in zaradi tebe tvoji podrejeni ne smejo biti v strahu." Lahko se počutimo in razmišljamo tako. Lahko tudi drugače. Odvisno je od nas samih, od tega za kakšen pristop se odločimo, predvsem pa kako resno in človeško vidimo ljudi v svojem kolektivu. Tudi, ne na

zadnje, kako uspešno uporabimo velikansko moč, ki nam jo ponuja vsak vojaški kolektiv, ne glede na njegov nivo.

Tudi lahko drugače razmišljamo. Lahko, sebe in druge okoli sebe, stalno obremenjujemo z razmišljanjem o tem, koliko smo nagrajeni za svoje delo in koliko smo spoštovani za to, kar počnemo. Ali pa koliko nas cenijo zaradi tega, kar ustvarjamo.

Ne glede na to, naše izkušnje in potencial inovativnosti nam dajejo možnost popolnega preboja. Uspeha v kolektivu, kjer ima vsak posameznik točno določeno vlogo, ki je neprecenljivega pomena za delovanje tega kolektiva v celoti. Ali se vam potem zdi čudno, da ne pride do ta pravega učinka, do preboja? Da, verjetno zaradi tega, ker nam trenutno manjka nekaj ambicij. Ambicija, ponos, znanje! Znanje o oklepu imamo. Izkušenj nam ne manjka. Volje je tudi veliko.

V oklepnih enotah sem, že vrsto let. V tem, ne kratkem času, čutim in opažam izjemne premike. V tehnološkem in taktičnem razvoju, v pripadnosti oklepu, v reakcijskem času pri reševanju nekaterih problemov, v vztrajnosti in zavzetosti tankistov, v dosežkih in doseganju zastavljenih ciljev. Morda moramo stopiti korak stran od oklepa, da lahko vse to opazimo. Mogoče pa se tudi nekateri morajo malo približati oklepu, da lahko vse to opazijo. Morda nam res manjka malo več ponosa na vse, kar smo ustvarili – usposobljenost, vzdrževanje tankov in kolektiv. Ponosa na to ker smo tankisti. Ker smo kolektiv v odlični kombinaciji mladih in nas malo starejših. Dodajmo še malo ambicije, tiste zdrave, da nam ne bo nerodno priti v ospredje z novo idejo, z novim predlogom, s pomislekom in izboljšavo. Bodimo ponosni na svoj uspeh, na zastavljene cilje in na dosežke. Na vse, kar smo dosegli v teh letih. In z zaupanjem in veseljem pričakujemo to, kar nas čaka v prihodnosti in če je samo do 2010. Skupaj! Kot tim! Kot kolektiv izjemnih tankistov.

Stotnik Mladen Lujčić,
45.OKB

ušn

priznanja

Poveljnik 72. brigade je ob dnevu 72. brigade Slovenske vojske podelil naslednja priznanja:

1. ZLATI ZNAK 72. BR:

Vladimir MAHER

2. SREBRNI ZNAK 72. BR:

Klemen MEDJA
Aleksander MURKO
Albin TEPEH

3. BRONASTI ZNAK 72. BR:

Edvin AJDAROVIČ
Manica ARBEITER
Jožef BABIČ
Robert BAŠIČ
Božidar BELŠAK
Primož BERNARD
Tomaž BUČAR
Jožef BUDJA
Srečko CEHNAR
Mitja ČANDER
Marko ČAS
Robert ČERNIVEC
Aleš FENDE
Marjan FINK
Metka HERCEG
Milan IVANČIČ
Bojan JAN
Stanko JURKOVIČ
Jernej KARNIČAR
Matjaž KAVČIČ
Darko KLASIČ
Boris KLEPAČ
Matija KOGOVŠEK
Marko KOSI

3. BRONASTI ZNAK 72. BR:

Roman KRAJNC
Damjan KRAKER
Jernej KRIŽANIC
Primož LAH
Silva LUŽAR
Damijan MARIČ
Zoran MATIČ
Mirko MEGLIČ
Jasna MIKLIČ
Mirjam MILAVEC
Alojz NOVAK
Branko POLIMAC
Stojan PREMK
Anton RIBIČ
Borut SKUK
Dejan SLANA
Bojan SOČIČ
Damjan SORŠAK
Anton SVETINA
Peter ŠELA
Sašo ŠTIFTAR
Mitja ŠVIGELJ
Tatjana TRUNK
Alojz VIDMAR
Ivan ZEMljARIČ
Aleš ZUPANČIČ
Marko ŽAGAR
Roman ŽEŽELJ

4. Znak športnika 72. BR:

Nataša FELKAR
Mišo MATIJEVIČ
Peter SAJEVEC
Melita SLAK

5. Plaketa za sodelovanje 72. BR:

Kulturno umetniško društvo Gabrijel Kolbič, Zgornja Velka

6. Znak za sodelovanje 72. BR:

Orkester SV

7. Priznanje najboljši enoti v športnih aktivnostih 72. BR:

74. OKLEPNO MEHANIZIRANI BATALJON

BOŽIČNO NOVOLETNI KONCERT

Orkester Slovenske vojske

z gosti: Jože Vidic
Katrinas
MPZ VIVA Brežice,
dirigentka: Simona Rožman Strnad

dirigent profesor Tomaž Habe

torek
19. December
19.00
Unionska dvorana
Maribor

Slovenska vojska - 72. Brigada Maribor - Unionska dvorana Maribor